ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 01 Procitnutí.pdb

PDB Name: Vampýra - 01 Procitnutí
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tajemství zrozené ze snu. Mladá žena bez jakýchkoliv vzpomínek. Hrůzný potomek rasy staré jako samo lidstvo. Předurčení, které se má naplnit po stoletém spánku.

VAMPÝRA procitla. A chystá se objevovat nepřátelský svět. Vydejte se s ní po nebezpečné a vášnivé cestě. Sledujte upíry na jejich nočních toulkách.

Toto je první část cesty k pramenům života a krve. Lilith se probouzí. Dobrodružství začíná...

Hustě lilo, když se probrala uprostřed bouře. Poryvy větru jí čechraly vlhké vlasy. Měla žízeň, ale voda, která jí stékala po obličeji a sbírala se jí v koutcích úst, se jí hnusila.

Ačkoliv ležela na zemi zamazaná od bláta, byla přízračně krásná. Její tělo vypadalo štíhle a pružně - vytrénované do poslední šlachy a svalu. Zároveň ovšem vypadala jako ztělesnění ženských půvabů. Souměrná tvář byla charakteristická vysokými lícními kostmi a mírně šikmýma očima. Měla bledou pokožku. Hruď se jí zvedala rychlými nádechy.

Otevřela oči.

Zpočátku neviděla nic než rozplizlou šeď. Byla tma. Na obloze nebyla jediná hvězda, a přece tušila za hradbou mračen měsíc. Atmosféra byla přímo nabitá elektřinou. Podivně zbarvenou oblohou se neustále míhaly blesky.

Podivně zbarvenou? Jak to podivně? Kde to jsem...?

Jakoby na tajný povel se najednou hradba mraků rozestoupila. Na východě se objevil první světlý pruh. A tu konečně poznala, kde je.

Hřbitov, projelo jí prudce hlavou.

Přes mléčně matný rudý závoj viděla labyrint hrobů a cestiček. Hroby, které jako by ji lákaly. Jako by se pod jejich rovy nerozkládala mrtvá těla, ale jako by se pod nimi ukrývalo něco velmi živoucího...

Vzrušeně si přejela jazykem po rtech a odporem z vlezlého vlhka jej zase zastrčila. Žízeň neuhasínala.

Vstala z mokré trávy. Věděla, že je to tráva, i když byla na dotek také... nějaká divná.

Bezprostředně vedle ní udeřil blesk. Divoký výboj nahromaděné energie, který způsobil, že vzduch se vzápětí naplnil ozónem.

Zemina na hrobě se zachvěla, jako by chtěla v mohutné erupci vydat to, co leželo ukryto v hloubce, to, co mladá zmatená žena vycítila svými smysly, které fungovaly docela samozřejmě.

Starý dřevěný kříž s vybledlým písmem vzplál. Navzdory prudkému lijáku hořel jako pochodeň.

Když se žena potácivě postavila, opět jí připadalo, že omdlí. Přitiskla si dlaně na oči. Naslepo, a přesto ladnými kočičími pohyby se rozběhla a vyhýbala se přitom křížům na hrobech, jako by ji vedl spolehlivý instinkt. Jen u náhrobků její intuice selhala a ona se několikrát tvrdě udeřila.

Pod stromem, jehož mohutná koruna zastiňovala přes půl tuctu náhrobků, se udýchaně zastavila. Hruď se jí prudce dmula. Tělo měla zahalené do jakýchsi neznámých ošklivých šatů. Ve vlhku byl zvlášť patrný zápach rozkladu a i jinak působily šaty na dotek jako stará zaprášená pavučina. Na několika místech už byly roztrhané, jako by v nich prodělala nějakou rvačku.

Nevzpomínám si!

Roztřásla se z toho pocitu prázdnoty v hlavě. Přitiskla si pěsti ke spánkům. Pocítila vnitřní křeč, když si uvědomila, že její vědomí jen pustě bloudí bez sebemenšího záchytného bodu vzpomínky.

"Kdo... jsem...?"

Její výkřik zůstal bez ozvěny v onom ranním šeru. Přízračné světlo jako by vycházelo z nitra země.

Bouře pomalu ustávala.

Její pozornost upoutal náhlý šramot opodál. Než se mohla podívat, co je to, palčivý pocit v hrdle, který cítila už delší dobu, zesílil. Zapudila jej, protože převládly jiné dojmy. Svědilo ji to jako štípnutí vosy. Chtěla se poškrábat, ale uprostřed pohybu se zarazila. Prsty měla potřísněné krví.

Krev...?

Všimla si, že vidí jaksi jinak, čím více se rozednívalo. Rudá záře, kterou bylo vše až doposud zalito, zmizela a všechno nabylo neobvykle ostrých obrysů. Každá kontura jako by byla obtažena tužkou. Okolí tak vypadalo téměř reálněji, než opravdu bylo.

Neznámý hřbitov působil velmi starým dojmem a mladá žena v rozpadajících se šatech vycítila docela zřetelně, že z něj vyzařovalo cosi zlého. Bylo to víc než pouhé tušení, že tady leží pohřbeni vrazi a podobní ničemové, jako by tím

bylo učiněno vše, aby byla smyta hanba z tváře země.

Nebylo tomu tak.

Ona cítila, že neblahá síla vrahů zde pořád ještě dřímá a jen čeká na to, až bude probuzena...

Kým?

Otřásla se.

Její pohled padl daleko na moře. Nad malebným zálivem, jehož jméno - pokud ho kdy vůbec znala - zapomněla, jako ostatně všechno ostatní, se projasňovalo nebe.

Pohnula se jako loutka. Kolem ní utichal déšť a vítr a ona se vydala za jediným znějícím zvukem, který se podobal temnému monotónnímu bušení.

O několik hrobů dál zjistila příčinu:

Na zemi ležel muž neurčitého věku. Krvácel z úst. Lysá hlava neustále nekontrolovaně tloukla do mramorové náhrobní desky, protože mužovo tělo se svíjelo v křečovitých stazích. Ten muž nebyl při vědomí a naléhavě potřeboval pomoc.

Žena, ačkoliv sama byla na pokraji sil, k němu poklekla.

Muž byl oděn docela obyčejně. Měl na sobě běžné konfekční šaty. Ve tváři neměl ono jisté cosi, co žena hledala. Jeho obličej byl dokonce podprůměrný.

Zdálo se, že se muž dostal do příšerné rvačky. Košili měl roztrhanou a pod ní se objevila holá propadlá hruď.

Možná jsme se stali oba oběťmi nějakého přepadení. Možná se známe, pomyslela si žena a zoufale hned v duchu dodala: Ale proč si na nic nepamatuji?

Muž se potil... vlastně ne, doslova se z něj valila pára, ačkoliv z něj nevycházelo žádné teplo. Tep už měl tak chabý, že ho nebylo možno nahmatat.

Ani dřív zřejmě nevypadal zdravě.

Tvář měl opuchlou jako notorický piják. Jeho pleť měla téměř bílou barvu. Tam, kde se trochu poodchýlily rty, bylo vidět mezi zuby krev, patrně z vnitřních poranění.

Prsty ženy, které neustále hledaly tep, se zastavily. Nedokázala odvrátit pohled od krve. Vyzařovalo z ní cosi magického.

Strnulost narušilo až zachroptění toho muže.

Zavřené oči ve voskové tváři se otevřely, jako by jimi pohnula ocelová pružina. Naprosto neslyšně. Panenky v nich žhnuly šarlatově rudou dychtivostí.

Ruce zkroucené jako paňáty se sápaly po ženě. Pokoušela se uhnout, ale neznámý muž zachytil její otrhané staromódní šaty, které takřka nekladly odpor. Zatáhl za ně a látka se roztrhla.

Několik vteřin zíral na její nahá ňadra.

Pak ji surově praštil houbovitou pěstí do břicha. Ten úder přišel tak nečekaně, že na jakoukoliv obranu nebylo ani pomyšlení. Žena se mu svezla k nohám. Když rukama sevřel její štíhlé boky, ze rtů se mu vyřinuly krvavé sliny. Oči měl najednou plné dychtivosti.

Co zamýšlel?

Před očima se jí vynořil jeho obličej. Ústa měl otevřená jako rozdrásanou ránu. Vycházel z nich mrtvolný zápach. Rukama ji sevřel v týle a snažil se přitáhnout její hlavu blíž.

Zarudlé oči mu teď žhnuly tak intenzivně, jako by mu v hlavě plápolal oheň. Ze rtů, které ohrnul jako zvířecí pysky, se mu linuly neartikulované zvuky. Nastala hrůzostrašná proměna. Ničím nezajímavá tvář se pojednou měnila ve vlčí tlamu, prodlužovaly se jí čelisti a rychle se zvětšovaly zuby...

Na povrch pronikaly vzpomínky.

Prožila úděsné překvapení a vykřikla cize znějícím, mužsky zabarveným hlasem.

Výbuch zvířecí zuřivosti ji odmrštil několik metrů vzduchem. Dopadla na bahnitou cestu, převalila se a bleskurychle vyskočila.

Vzduchem se neslo odporné vytí.

Vedle ní se tyčil stín útočníka. Najednou pochopila, že krev na jeho zubech nepocházela z jeho vnitřních poranění, ale že to byla její vlastní krev! Ti dva se už jednou setkali. Oba spolu zápasili, než...

Než co?

"Kdo jsi?" zasykla. Její vlastní agresivita ji překvapila pouze v první chvíli, ale pak jí připadala zcela normální.

Odporný chlap se zachechtal. Současně se mu v zarudlých očích objevil uštvaný výraz. Jako by si uvědomil něco, co po celou dobu přehlížel.

Dlouhé vteřiny ten hnusný chlap zíral kamsi za ni. Jakoby skrze ni. Pak vyskočil nahoru, chytil ji za ramena a zuby hledal její krk!

V panice se mu vzepřela. Její prsty se zabořily do rozbředlých skrání. Ovanul ji jeho páchnoucí dech. Lačný sípot teď zněl rozhodněji a jí se neustále dělalo nevolno z té úžasné síly, která ovládala to ošklivé tělo.

V očích netvora jako by explodovalo světlo.

Svaly se mu pod kůží napjaly jako ocelová lana. Téměř hravě se vykroutil z jejího sevření. A pak měl cestu volnou. Nesmírně ostré zuby se už dotkly zaschlé rány, v níž jí pulzovala krční tepna.

Příšerná bolest.

Nechci zemřít! pomyslela si. Ten netvor...

A jakýsi hlas odněkud z nitra šeptal: Běda tobě, ty pošetilá!

Nevěděla co dál.

KDO VLASTNĚ JSEM?

To mlaskání ji téměř připravilo o rozum.

BRAŇ SE!

Pohlédla kamsi za toho netvora. Působil jí násilí, které ji přivádělo do stále většího zoufalství.

Spatřila obzor. Vycházelo slunce, jako by chtělo jejímu umírání dodat honosný rámec. Zlaté paprsky zalévaly onu podivnou dvojici, která zápasila ve smrtícím objetí na zemi...

A pak se stalo něco ještě nepochopitelnějšího!

Ten muž (muž? spíš divoké zvíře!) od ní uskočil. Jeho tvář se v náhlém stínu, vytvořeném prvními paprsky slunce, objevila jako pokřivená grimasa. Pak se od ní odpotácel a rozháněl se kolem sebe a cosi vykřikoval. Jako někdo, koho polili hořlavinou a zapálili.

Jeho skřeky se rozléhaly po hřbitově, který působil dojmem, že probouzí v ranním světle oživlé stíny. Na pokožce toho holohlavého netvora naskákaly puchýře a začal z nich stoupat dým. Zpočátku drobné trhlinky na kůži se měnily v zející rány, v nichž to klokotalo jako horké sluneční magma.

Žena se unaveně zvedla ze země. Viděla, jak se prchající netvor zhroutil. Pád způsobil, že mu odlétly ruce od těla. Z krku a pahýlů údů vyšlehly namodralé blesky a pak se celé tělo rozpadlo, až zůstaly pouze drobné částice popela a zbytky šatů. To, že látka zůstala neporušená, dokazovalo, že tady nepůsobil skutečný žár.

Toho muže pozřelo cosi chladného!

Žena se plaše podívala na místo, kde ležely šaty toho muže. Kupodivu necítila hrůzu. Měla spíš pocit, jako by obstála v nějaké zkoušce.

Ale pořád ještě nevěděla, kdo je ona sama a kdo byl ten příšerný útočník! Nevěděla ani, kde je!

Tato nejistota ji přiměla, aby se shýbla k mužovým šatům a zběžně je prohledala. Našla svazek klíčů a náprsní tašku. Když ji rozevřela, vypadl do trávy zažloutlý lísteček, který zvedla. Téměř nečitelným písmem na něm bylo napsáno: Lilith Edenová, 333 Paddington Street.

Zarazila ji nikoliv adresa, ale to jméno.

Na chvíli zapomněla na všechno kolem sebe.

Lilith Edenová...

Byla to snad ona?

Ačkoliv se ztracená paměť ani teď nevrátila, to jméno v ní vyvolávalo naději, že přece jen našla stopu. Adresa jí naopak nic neříkala a nepomohla ani v určení místa, kde stála teď.

Přehrabala náprsní tašku a našla několik bankovek. Na desetidolarové bankovce, kterou podržela proti slunci, byl portrét jisté Francis Greenwayové. Tato i ostatní bankovky, které našla, nebyly americké, ale australské dolary.

Pohledem hledala mořský záliv, který spatřila poté, co se probrala. Ale mohutné náhrobky jí bránily ve výhledu.

Austrálie, pomyslela si. Tohle je Austrálie...

Byla to naprosto abstraktní myšlenka. Kromě několika bankovek neměla pro tuto tezi žádný jistý důkaz. Nenašla ani žádné doklady se jménem či adresou mrtvého.

Když pak náprsní tašku a svazek klíčů zahodila a hledala něco, do čeho by mohla schovat peníze, tu si teprve všimla, v jak ubohém stavu jsou její šaty. Byly tak roztrhané, že byla několik vteřin v pokušení obléci si šaty mrtvého a zbavit se těch svých, které navíc také odporně páchly.

Ale nechala toho.

Z rány na krku jí pořád ještě tekla krev, ale sama nevěděla, kolik jí ztratila. Možná zemře...

Skutečně slabá se už necítila. Téměř zlehka se dala do pohybu a zamířila k východu ze hřbitova. Najednou zcela jistě věděla, kde ho najde.

KDO JSEM?

Už dávno tušila, že odpověď nebude vysvobozením.

Ten starý muž přišel v mlze. Mlha ho zahalovala jako oblak, který se valil těsně u země vždy několik kroků před tím, jenž ho vyvolával. Nikdo neviděl, jak přišel, a šustění křídel už dávno doznělo.

Let ranním úsvitem ho pořádně vyčerpal, protože po rozednění i jeho moc značně ochabovala. Dokonce i udržování oné umělé mlhy ho vysilovalo. Ale ucítil impuls a bez prodlení vylétl. Byl z celé smečky nejstarší a nejsilnější.

Mlha našla docela hladce cestu k místu zkázy.

Stopa byla čerstvá.

Starý muž jako by se vznášel nad půdou hřbitova. Snad to bylo oním oparem, který ho obklopoval jako matná aura. Záměrně se vyhýbal posvěcené zemi, křížům a sochám svatých.

Tam, kde předtím zhynul onen netvor, se starý muž zastavil, zašmátral v plášti a pak vytáhl lahvičku z černého skla. Když otevřel zátku, vyřinuly se z ní štiplavé páry. Do prachu, který vypadal jinak než okolní půda.- připomínal totiž popel - dopadlo z lahvičky několik kapek.

Vzápětí se zablýsklo a rychleji, než to stačilo zachytit lidské oko, z popela vyvstaly obrysy ošklivé holohlavé postavy. Zjevení na zlomek vteřiny vypadalo jako živé. A když pak v druhém záblesku světla zaniklo, nezbyl po něm ani popel. Ale starý muž vypadal spokojeně. Jeho podezření se potvrdilo.

"Hadrum...," zašeptal a jeho hlas rozhodně nezněl ochable. Byl naopak plný barbarské divokosti. "Takže mě instinkt nezklamal. Hadrum, můj sluha na tebe téměř zapomněl. Kdo ti to udělal? Co děláš tady? Měla jsi přece hlídat tam!"

Zmlkl, protože se ozval hluk.

Kulhání, kroky, temné rány, kov o kov...

Starý muž, který už už pomýšlel na to, že se ztratí, se najednou v obláčku oparu zarazil. Sám neviditelný sledoval, jak se blíží mladík v pracovních šatech a tlačí před sebou po úzké pěšině vozík. Na něm se sem tam pohybovala lopata.

Starého muže ani nenapadlo, aby ustoupil, i když vozík směřoval rovnou na něj. Mladík byl pohroužen do vlastních

myšlenek. Podivného obláčku mlhy si všiml teprve ve chvíli, kdy už se do něj vozík vnořil.

Teď se mladík prudce zastavil.

Zavrtěl hlavou a podíval se na obláček oparu.

Bylo to přesně ve chvíli, kdy se starý muž rozhodl, že malá posila by nebyla na škodu. Tento den, ačkoliv teprve začínal, ho stál už mnoho sil.

A musí být v pořádku, chce-li zjistit, co znamená Hadrumova smrt.

Je snad možné, že by se skutečně splnila stará věštba, před kterou Landrua varovali, ale nikdo ze starých jí ve skutečnosti nevěřil? Po téměř sto letech?

Mladík zvědavě obešel vozík. S nataženýma rukama vkročil do oparu.

Zemřel rychle. Když starý muž zlomil své oběti vaz, zůstala krev ještě dost dlouho teplá. Teprve poté, co se zasytil a příjemně ho překvapila chuť jeho oběti, uvědomil si, že toho mladíka, který se náhodou objevil, vůbec nemusel zabíjet. Hadrumovou smrtí se uvolnilo místo a mladý, neopotřebovaný sluha by starou gardu poněkud omladil.

Udělal, co bylo třeba. Odstranil stopy, otřel obličej a zmizel z místa činu. Slunce nabývalo na síle a mlžný obláček stále řídl. Krátce poté, co opustil hřbitov, už z něj mnoho nezbývalo.

Zbyl jen nenápadné vyhlížející starý muž oblečený do šedých šatů, který se onoho rána pohyboval k jistému cíli neuvěřitelně svižně...

Bloudila liduprázdnými ulicemi. Ranní světlo jako by jí olizovalo pokožku a očima pronikalo rovnou do nitra těla. Světlo nepůsobilo bolest, ale bylo čímsi novým a připadalo jí stejně cizí jako další detaily kolem.

Ačkoliv i nadále trpěla ztrátou paměti, cítila v nitru jisté očekávání. Viděla tisíce věcí, o nichž se domnívala, že ví, jak by měly vypadat. Ovšem jen zřídka se její očekávání shodovalo se skutečností. To jí nahánělo stále větší strach a působilo v nitru zmatek.

Pomyšlení na úřady bylo předem vyloučeno. Tušila, jak by to dopadlo, kdyby se svěřila policii. Kdyby vylíčila svůj zážitek na hřbitově, čekala by ji přinejmenším ponižující psychiatrická vyšetření. Nechtěla strávit zbytek života někde v uzavřeném ústavu, i když jí jakýsi vnitřní pocit našeptával, že přesně tam patří!

Čím více se vzdalovala od hřbitova a čím více času ubíhalo, tím více pochybovala o tom, co právě prožila. Aby neztratila úplně vazbu se skutečností, pokoušela se uvěřit, že to byla halucinace.

Muž, který ji kousl a pak se v paprscích vycházejícího slunce rozpadl v prach...?

Jako v cizím těle bloudila ulicemi čtvrtě, která měla viktoriánskou atmosféru. Všude byly zahrady s umně tepaným kováním na plotech, které se tyčilo do výšky jako kopí zaražená do země. Zahrady byly udržované a vládl v nich takřka sterilní pořádek. Zde všechno odpovídalo pedanticky přesnému plánu.

Slunce rychle nabývalo na síle.

A stejně tak i bolest hlavy.

Žena se instinktivně pohybovala stínem. Téměř už ani necítila chlad, který způsobovaly její vlhké šaty.

Ulice byla ještě plná drobných kaluží vody. Místům, kde noční déšť tekl žlábky do kanalizace, se žena vyhýbala, protože tekoucí voda jí působila téměř stejnou nevolnost jako kříže na hřbitově.

Kočka, která vyskočila z jedné ze zahrad, se před ní na chvíli zastavila s naježenou srstí.

Pak se s mňoukáním ztratila v křoví.

Musí na mě být strašný pohled...

Pěkně šibeniční humor.

"Bože můj!"

Rozechvělý hlas se ozval z boční uličky. Patřil starší ženě, která polévala sotva probuzené kytky cínovou konví, ačkoliv právě přestalo pršet. Silná skla brýlí jí zvětšovala oči tak, že vypadaly v obroučkách jako uvězněné.

"Vždyť vy krvácíte!" Upustila konev a rozběhla se zahrádkou k ní. "Měla jste nehodu?"

"Já... nevím! Kdo jsem?"

Mladá žena nebyla téměř schopna odpovědi. Podívala se na starou ženu. Ačkoliv nepochybovala, že to s ní myslí dobře, přece jen před ní ucouvla. Rukou si zajela ke krku. Nemyslela už na to, že je zraněná, a když si přejela po kůži, zjistila, že krvácení ustalo. Ucítila jen zaschlou krev. Tkáň kolem rány byla podivně necitlivá a kupodivu se už zacelovala jizvou.

Tento poznatek spíše způsobil v jejím nitru ještě větší zmatek, než aby ji povzbudil.

Přála si, aby tu ženu raději nepotkala. "Ne, neměla jsem nehodu. Jsem v pořádku..."

"Ale, dítě, vždyť vy..."

"Jsem v pořádku, děkuji! Všechno je v pořádku!"

Stará žena se zarazila. Na vrásčité tváři starostlivé dámy se objevil vědoucí úsměv. Podobala se ženám, které vedou život plný odříkání v čistém vysokohorském vzduchu a do jejichž rysů se vtiskne vždy celý život. Co vráska, to zkušenost.

"Jste v pořádku...," zopakovala a její oči vypadaly jako temné tůně, do nichž někdo omylem hodil kámen. "Všechno je v pořádku..."

Když mladá žena za sebou nechala uličku a ještě jednou se ohlédla, stála žena pořád ještě na tomtéž místě. Pohled měla upřený kamsi do dálky.

Žena v promáčených šatech pokračovala dál. Teprve mnohem později ji napadlo, že promeškala výbornou příležitost, aby se alespoň dozvěděla, kde je.

Možná to bylo právě úpornými bolestmi hlavy, že ji stálo pořád více sil uspořádat jasně své myšlenky. Slunce jí připadalo cizí a nepřátelské. Docela jiné, než všechny roky předtím...

Opět se snažila ve vzpomínce zachytit cípeček z dřívějšího života, ale zase marně.

Pak zahlédla taxík. Vyjel z jedné z postranních uliček této čtvrti. Pravděpodobně rozvážel lidi z nějaké bujaré párty, která se protáhla až do rána.

Zvedla ruku, když už ji auto téměř minulo.

Vůz zastavil, ale brždění přišlo jen velice váhavě. Pravděpodobně to způsobily její šaty. Ale při své kráse by vypadala atraktivně i v pytli od brambor, a zřejmě právě proto řidič zastavil.

Otevřela dveře na straně spolujezdce a naklonila se dovnitř. Řidič vypadal dobře. Mladý chlapík, jehož veselá nálada se onoho rána ještě nestačila probudit. Ukázal palcem dozadu.

Pochopila. Čalounění vzadu bylo na jedné straně mokré a páchlo po zvratcích.

Posadila se vedle něj.

"Zase jedna taková!" povzdychl si řidič. "Právě jsem vyložil jednu takzvanou lepší dámu, která pořádně přebrala. Nemám chuť podstoupit další úklid auťáku...!"

Krátce zavřela oči.

Slova muže jí téměř nepronikla do vědomí.

Vzpomněla si na lístek a na peníze v ruce a obojí mu podala, takže prostě otevřela dlaň a bankovky se sesypaly na zem.

Plavovlasý sportovec nejprve pohlédl na ni a pak na peníze. "Nejezdím dálkové trasy, madam. Jen po městě..."

"Paddington Street," řekla a ani neotevřela oči.

Přesto ovšem cítila jeho pohled. Svědil ji na kůži jako mravenci.

"Paddington Street?" zeptal se podrážděně. "To je hned za rohem... Chcete si ze mě dělat blázny, slečno? Mám asi dneska štístko na průšvihy. Varuju vás."

"Tři sta třicet tři," přerušila ho. "Prosím vás."

Nevěděla, jestli to způsobilo ono kouzelné slůvko, ale řidič se rozjel. Dveře, do té chvíle ještě otevřené, se prudkým rozjezdem zabouchly.

Žena otevřela oči. Bolest hlavy už poněkud polevila. Ve zpětném zrcátku viděla oči muže upřené dopředu. Modré a navzdory jisté nehybnosti živé oči... Sklouzla pohledem dál.

Měl šlachovité vytrénované tělo. Bylo vidět, že pro sebe dělá víc, než že celý den jen šetří pohyb jiným lidem a vydělává tím peníze. Měl na sobě světlé tričko, kalhoty pod kolena a sandály. Nebyl příliš snědý, a to se jí líbilo.

Najednou se jí zmocnila sžíravá neurčitá touha. Srdce se jí rozbušilo.

"Jak se jmenuješ?" zeptala se stroze, protože pochopila, nač má chuť.

Jeho tělo vypadalo velice slibně.

Vytrvale.

Zcela opadl její dosavadní zmatek a vystřídal ho zvláštní druh napětí.

"Nick,"řekl.

Na rtech se jí objevil úsměv. Pořád ještě nemohla normálně uvažovat, ale to, co prožila, už ji netížilo. Zmocňoval se jí jiný, silnější pocit. Současně pochopila, že Nick jí připomíná Harolda.

Harolda? -

"Kde to jsme, Nicku?"

Pronesla to ledabylým tónem, takže řidič se na ni obořil: "Poslyš, jestli jsi zdrogovaná, tak si hned vystoupíš ! Nemám ani nejmenší chuť."

"Kde, Nicku?"

"Sydney."

"Sydney?"

"Austrálie."

Věděla, kde leží Sydney. Byla jen strašně překvapená, i když dolarové bankovky byly dost jasným důkazem. Co jí bránilo v přijetí té myšlenky bylo také to, že to město v ní nevyvolávalo ani pocit důvěry a ani žádné vzpomínky.

"Zastav!" přikázala.

Zastavil.

"Jak je to ještě daleko?" zeptala se.

"Tohle je Paddington Street," řekl a ona pohledem přejela po šňůře domů. A ani tady nebylo možno přehlédnout starý anglický původ. "K tomu číslu je to asi půl míle..."

"Co je to za park?" zeptala se a ukázala doleva.

Řidič řekl jeho jméno, které jí připadalo docela neznámé a které také ihned zapomněla.

"Zajeď tam!"

Nevyptával se. Zajel taxíkem na cestu, která byla pro automobily uzavřená a byla vyhrazena pro pěší a cyklisty. Krátce poté zastavil pod nízkými větvemi sekvoje.

Několik vteřin zavládlo uvnitř vozu ticho. Žena pak rázně vystoupila a svlékla si promáčené šaty, praskající ve švech. Odhodila je do trávy.

Byla docela nahá.

Měla podmanivě krásnou postavu. Vyzařovala z ní takřka morbidní přitažlivost. Něco naprosto fascinujícího...

Pod dokonale čistou a běloskvoucí pokožkou bylo možné tušit dřímající sílu, ale přesto vypadalo její tělo především ženský. Opět trochu popustila uzdu, aby vychutnala to, co zamýšlela.

Nick jako by se probudil ze sna. Uštvaně se rozhlédl kolem sebe. Zdálo se, že nechápe, jak se sem vůbec dostal. Jenže pak jeho pohled padl na ženu a veškerý odpor ochabl. Z prsou se mu vydral sten. Zavrtění hlavy bylo posledním ledabylým pokusem odolat pokušení.

Když se k němu přiblížila, natáhl ruce, ale rozhodně ne, aby se bránil. Dotek jejích rtů způsobil, že se mu z hrdla vydral další neartikulovaný zvuk. Její jazyk mu hravě vnikal do úst. Začal jí rukama divoce přejíždět po těle a nevynechal jediné místo. Hladil ji po vztyčených prsních bradavkách. Vyvolával v ní rozkoš, která byla tak nová a vzrušující, že se žena téměř nedokázala ovládnout.

"Mohlo by to být i pohodlnější?" zeptala se sípavě.

Nahoře jí chyběl prostor, který tolik potřebovala.

Zareagoval docela automaticky. Sedačka povolila a sklopila se dozadu. Žena se vyhoupla do správné polohy a nasedla na něj rozkročmo. Zatímco na ni užasle hleděl a sledoval mírné pohupování jejích prsou, začala jej vysvlékat. Vinula se jako had, zasypávala ho polibky, hladila ho, třela mu tělo a masírovala hruď, břicho a lýtka a postupně je oba dostávala do tranzu, v němž zapomínali na všechno kolem sebe.

Když do ní konečně vnikl, nebyla její touha ukojena, ale naopak se vystupňovala k dalšímu vrcholu.

Nedokázala se už ovládnout.

Vykřikla.

Zaťala prsty, které mu zanechaly v zádech hluboké stopy. Kdyby sám nebyl v takovém opojení, musel by cítit nesmírnou bolest. Jenže takhle ji takřka nevnímal. Upocené vlasy mu visely do čela. Hlasitě zasténal.

Usmála se.

Z úst se jí vydral hrdelní zvuk.

Uvolnila se. Neuvažovala, prostě žila. To, co se dělo, dobře znala, a přesto to bylo cosi nového. Byla si jistá, že ještě nikdy nevychutnávala tuto vášnivou hru tak intenzivně.

Vznášela se na vlně, která ji unášela po oceánu k nějakému neurčitému cíli. Stále rychleji. Když se Nickovo tělo zachvělo orgasmem, padla v ní i poslední zábrana. Když byl nejvíce bezbranný, proměnily se její polibky v kousnutí, které jí působilo mnohem větší uspokojení, než by si kdy dokázala představit.

Chutnala jeho krev a sama se nad sebou zachvěla.

Pak se prudce odtáhla.

Magická chvíle pominula.

Jeho vyděšená tvář jako by zrcadlila její vlastní pocity.

"Já...," pokusila se promluvit a svezla se z něj.

Bezvládně se odvalil stranou. Když ho prohledala, zjistila, že pouze upadl do bezvědomí. Srdce mu prudce bušilo. Vášnivě do sebe nasála jeho vůni. Stopy na jeho krku byly sotva patrné.

Přežije, tím si byla jistá. Kupodivu se mu vpichy už zacelily a ze žil pod kůží nevytekla už ani kapka krve.

Ustrašeně vyskočila z taxíku, jako by tím, že uteče z místa činu, zabránila tomu, co se stalo.

Byla šokována tím, co udělala, a tím, že nebyla o nic lepší než ta příšera, která jí na hřbitově usilovala o život. Mechanicky se zase nasoukala do promáčených šatů.

Představy krve, nebezpečí a hrůzostrašného domu provázely její kroky stále ještě ospalou čtvrtí města, v níž nebylo vidět živáčka. Jako by obyvatelé domů tušili, že po ulici se pohybuje něco, s čím není radno se setkat...

Čísla domů se kolem ní míhala jako v tranzu.

Když dorazila na správnou adresu, nemusela ani hledat 333. Věděla, že je doma!

Lilith Edenová, Paddington Street 333...

Pozemek obklopovala vysoká zeď porostlá mechem. Obrovité stromy vytvářely trvalý stín a bránily současně pohledu na vše, co bylo za ní.

Lilith se opřela rukama o zavřenou kovanou bránu. Mřížemi zahlédla cestu vydlážděnou kameny, která se ztrácela v houštině rostlin.

Šaty, které nebyly její, by si nejraději strhala z těla. Hnusily se jí, protože jí připomínaly neomluvitelný čin, jehož se dopustila. Jak se dozvěděla, že jí ty šaty nepatří, se docela samozřejmě včlenilo do řady ostatních záhad. Zalomcovala železnou bránou. Ačkoliv neměla tušení, co za ní najde, cítila, že je na místě.

Cosi se jí v mozku hnulo. Dýchala teď rychleji.

Pak, jako by z jejích dlaní cosi přeskočilo na bránu a ta najednou povolila. Lilith to do zahrady doslova vtáhlo!

Zavrávorala, aby udržela rovnováhu.

Za ní s bouchnutím brána zapadla.

Odolala pokušení znovu zkusit bránou zalomcovat. Byla tam, kam ji to v nitru duše táhlo. Téměř mechanicky vykročila kupředu. Pokračovala po cestě, která nekončila před bujnou zelení, ale která vytvářela ve větvích a spleti výhonků stromů tunel právě tak vysoký, aby se jím dalo vzpřímeně kráčet. Bujná rostlinná vegetace za chvíli propouštěla jen příjemně tlumené světlo".

Lilith si dala na čas a prohlížela si rostliny zblízka. Zděsila se, když si všimla postupné změny. Jestliže ještě v blízkosti brány rostliny překypovaly silou a zdravím, bylo možné dál vidět spíše už jen pahýly. Rozleptané listy a větve,

které jako by byly napadeny škůdci nebo plísní, při bližším pohledu prozrazovaly spíše zamořenou půdu. Na některých listech se držela vlhkost. Kapky se ovšem leskly jako jedovaté kuličky rtuti.

Cesta začala být kluzká.

Lilith cítila, že tudy nekráčí poprvé. Pokoušela se zkrotit negativní pocity, které se jí zmocňovaly, ale těsně předtím, než spatřila budovu, přišlo ještě něco horšího.

Procházela místem, kde byly stromy a keře doslova vyschlé. Větve bez listí trčely výhružně k obloze. Dokonce i řídká tráva vypadala spíš nažloutle, jako by byla zbavena chlorofylu.

Když se před Lilith objevily zdi, zaraženě se zastavila.

Zcela jasně poznala dům, který se jí předtím objevil v představách.

Velmi zvláštní dům - vlastně masivní kvádr, který jakoby do krajiny položil nějaký obr. Měl tmavě hnědou fasádu. Vrstva omítky připomínala skleněnou slitinu, která se roztavila v horkém plameni. Střecha pokrytá nahnědlými taškami vystupovala poněkud dopředu. Sada oken pod ní na Lilith zírala jako prázdné oční jamky.

Lilith hledala nějaké průčelí, a to se vzápětí objevilo.

Schodiště, které k němu vedlo, bylo po obou stranách lemováno kamennými bájnými bytostmi. Socha tvora s vlčí hlavou a lidskými údy rozezněla v Lilith zvlášť citlivou strunu.

Přesto se ovšem Lilith nezastavila, aby si sochy prohlédla důkladněji.

Po několika schodech se dostala k průčelí, které rozhodně nebylo nijak přívětivé. Tam zjistila něco, co ji zarazilo - bylo to tak neobvyklé, že opět začala pochybovat o svém zdravém rozumu. Dveře nebyly skutečné. Při důkladnějším prozkoumání se dalo poznat, že to je pouhý náznak dveří - atrapa!

Prsty zmatené přejela po materiálu, který jako by byl živý.

Důvodem jejího vzrušení bylo, že už jednou těmi neexistujícími dveřmi prošla...

Pohlédla vzhůru k nejbližšímu oknu. Bylo snad i to pouhou... atrapou?

Lilith zabušila pěstmi do napodobeniny dveří, ale neozval se sebenepatrnější zvuk. Zeď do sebe pohltila veškeré hluky.

Lilith se zarazila. Z podvědomí se vynořovaly útržky vzpomínek a ty jí napovídaly, že musí existovat ještě jiné dveře.

Obešla dům.

Na jeho zadní straně zažila další trpké zklamání. I dveře na této straně byly pouhým přeludem. Nic než dokonalá napodobenina.

Lilith se o ně zoufale opřela. Její dlaně bez cíle přejížděly po drsné struktuře kamene.

Co to má znamenat? Dům bez dveří?

Dům, jehož otvory včetně oken byly atrapami?

Kdyby nebylo onoho přetrvávajícího pocitu, že už jednou uvnitř byla, chtělo by se jí věřit, že ta budova byla odlita z jednoho kusu. Mohutný kvádr bez smyslu...

Chtěla se zklamaně otočit a hledat dál nějaký vchod, který ovšem podle všeho neexistoval.

Později už si neuvědomovala, jestli přitom dlaní náhodou nepřitlačila na jisté místo. Každopádně se najednou atrapa otevřela, stejně jako předtím zamčená brána do zahrady.

Bylo to ovšem něco naprosto jiného - projít dveřmi, které vůbec neexistovaly.

Lilith se vpotácela do temné díry, které ji doslova vdechla. Pak se najednou ocitla na druhé straně, kde dveře opět vypadaly jako namalované.

Atmosféra tady byla téměř posvátná jako v kostele - a přece docela jiná. Hořely tu svíčky. Stály na kusech secesního nábytku, jako by hořely už tisíce let a vůbec jich neubývalo. Vchod se rozšiřoval do malé haly, která působila nesmírně důvěrně, jako leccos dalšího, což ovšem Lilith nedokázala pochopit.

Stěny byly vyzdobeny gobelíny. Husté koberce tlumily kroky. Do různých směrů vedlo množství dveří. Přízemí bylo s horním patrem spojeno širokým schodištěm.

Více než všechno ostatní ovšem Lilith přitahovaly obrazy na stěnách. Podivné, temné černobílé obrazy, které jakoby diváka vtahovaly do sebe a působily téměř trojrozměrně...

Lilith jen velmi váhavě vstoupila do haly. I zde hořely svíce v nízko zavěšených lustrech nebo na umně kovaných podstavcích. Ale ona sama byla jediným zdrojem hluků. Její dech, její kroky - ba dokonce i bušení srdce jako by se odrážely od mohutných stěn, od podlahy a od vysokého stropu.

Najednou, když se zastavila, jí připadalo, jako by slyšela své vlastní srdce bít v těchto stěnách.

Aby ze sebe setřásla onen tlak na prsou, zvolala: "Haló! Je tu někdo?"

Její hlas se chvěl a třásl. Možná proto, že věděla, že jí nikdo neodpoví. Nikdo zde totiž nebyl...

Nejistě opět vykročila. Její vybičované smysly vnímaly domnělé pohyby tam, kde vůbec nebyly. Dostala se do velké místnosti, která byla kompletně zařízena a do níž - ačkoliv nikde neleželo ani smítko prachu - jistě dlouhou dobu nikdo nevkročil. Vysoké police byly plné starých knih a svazků. Mezi nimi visely podivné obrazy, které jako by na Lilith volaly. Přitahovaly a odpuzovaly ji zároveň.

Bojovala proti tomu pocitu, aniž věděla proč. Až pak pohledem zavadila o zvláštní obraz pod sbírkou. Veškerá její pozornost se rázem upnula k onomu obrazu, který působil stejně nevýrazně jako ostatní, ale byla na něm zvláštní bytost: výrazná žena, která vyvolávala v Lilith rozpolcené pocity. Měla hladké černé vlasy, které jí spadaly až na ramena. Pohled jejích očí byl tak živý, jako by mohla každou chvíli na Lilith zamrkat. Silná předtucha Lilith napovídala, že vypadá podobně jako tato žena. Pohroužila se do zarámované podobenky a docela přitom zapomněla na své okolí, které jí teď v detailech připadalo skutečnější než to, co viděla venku a co tam zažila.

Potlačila velmi živou vzpomínku na Nicka. Na to, co způsobil on jí a ona jemu...

Vrátila se do haly a tentokrát cíleně hledala zrcadlo, v němž by se na sebe mohla podívat. Když ho nenašla, zamířila

ke schodišti.

Nezřetelné vize nebezpečí, krve a lovců, kteří na ni číhali, se už po několika schodech vrátily s takovou prudkostí, že se musela zachytit o zábradlí. Šaty, které jí tady během krátké chvilky uschly, ji začaly svědit a škrábat. Ale Lilith se ovládla a nechala si je oblečené. Zhluboka se nadechla a pokračovala dál. Každý stupeň znamenal novou vizi, tak pochmurnou a nepochopitelnou, že Lilith se teď opravdu začala bát o svůj zdravý rozum.

Na konci schodiště ony nezřetelné vzpomínky ustoupily. Lilith se ustrašeně ohlédla dolů a zapochybovala, jestli se toutéž cestou také bude moci vrátit, když ví, co v ní vyvolává.

Otevřela se před ní nová chodba osvětlená svícemi. Vstoupila do první místnosti po pravici.

Z mnoha detailů bylo patrné, že pokoj patřil mladé ženě. Mezi atrapami oken visel jediný černobílý obraz. Byly na něm dvě děti, dívenky, z nichž jedna se i navzdory svému mládí velice podobala ženě v knihovně.

Rovnou vedle obrazu viselo zrcadlo. První zrcadlo, které Lilith v tomto domě spatřila. Přistoupila k němu. Zmocnilo se jí vzrušení, když se postavila před umně vybroušené sklo, zasazené do ozdobného rámu.

Podívala se do něj a spatřila nejprve cosi, co se podobalo zčeřené vodní hladině. Velmi pozvolna se v ní začal rýsovat obličej, který ovšem pořád zůstával neostrý.

Když pak nespokojeným pohledem sklouzla k obrázku dětí a podívala se na druhou dívku, zmocnila se jí touha natáhnout ruku a pohladit jasnou dětskou tvářičku.

Ovládla se. Přesto se stalo něco, nač celou dobu toužebně čekala.

Vrátil se alespoň zlomek jejích vzpomínek.

A to s takovou silou, až se jí podlomila kolena. Zapotácela se, dotkla se zrcadla a strhla ho ze stěny. Zhroutila se na podlahu do záplavy střepin, ale jako zázrakem se nezranila.

Každý z roztroušených střepů jako by ukrýval vzpomínky, o nichž se už domnívala, že se ztratily v nenávratnu.

Podívala se na první střep a...

Vzpomínka.

Bylo jí dvanáct a nad městem leželo vedro jako v poušti. Na obloze nebyl jediný mráček. Nepohnul se vánek. Slunce stálo bez pohnutí v zenitu. Škola skončila. Ležely u bazénu před domem rodičů její stejné staré kamarádky Marshy.

"Co dnes ještě podnikneme?" zeptala se Lilith.

"Kino?" zeptala se Marsha. Ani kapka potu se jí nezaleskla na nahé horní půli těla, ba ani na jiném místě bledé pleti. "Nebo budeme jen tak lenošit?"

Obě ležely nahoře bez na osuškách rozprostřených v trávě. Lilith si kriticky měřila pokroky, které udělala její prsa v poslední době. Byla dost vyvinutá a mohla být spokojená. Všimla si, že Marsha, u které ještě nebylo vidět vůbec nic, na ni občas závistivě hledí.

"Něco přece musíme podniknout!" řekla Lilith. Marsha byla vždycky trochu pohodlná. Vyrůstaly spolu a spolu také chodily do školy.

Lilith školu milovala - jen s některými učiteli měla problémy.

"Půjdeme na pláž," navrhla Marsha. Moc nadšeně to neznělo. Jí by stačil i bazén.

Lilith chtěla něco odvětit, ale najednou se zarazila, protože se jí zmocnil divný pocit.

Rozhlédla se. Hledala chybu, kterou jako by právě zpozorovala.

Něco nebylo v pořádku.

Bylo najednou takové ticho...!

Kromě jejího vlastního hlasu a hlasu její přítelkyně jako by najednou přestaly existovat všechny zvuky.

Slunce na ně pálilo nesmírně prudce. Seděly tam už několik hodin, ale jejich pokožka ani trochu nezčervenala.

"Co je?" zeptala se Marsha.

"Necítíš to taky?" zeptala se Lilith.

"Co?"

Pokusila se vyjádřit slovy, co vnímala. Marsha se jí vysmála, vyskočila, rozběhla se a skokem po hlavě se ocitla v bazénu.

Lilith zůstala na několik vteřin uraženě sedět.

Jenže pak si uvědomila, že se Marsha nevynořila.

Marsha měla vlastně z vody vždycky spíše ostych. Dost divné bylo už to, že jen tak skočila do bazénu.

Také Lilith se raději na vodu dívala, než se v ní koupala nebo plavala. Vždycky z ní měla nevysvětlitelný strach. Ale ještě nikdy ji nestálo tolik přemáhání jako teď, když přistoupila k okraji bazénu. Obava, že by se Marshe mohlo ze zbrklosti něco stát, jí sevřela hrdlo.

Hladina bazénu byla hladká jako zrcadlo. Po Marshe nebylo ani stopy.

Lilith se rozbušilo srdce.

Předklonila se a dívala se do vody. Připadalo jí, že je bazén hlubší, než jak si to pamatovala - mnohem hlubší. Nechápala důvod, zato ale spatřila...

Tvář cizí a současně podivně známé ženy, která se najednou zrcadlila na hladině, jí nahnala hysterický strach.

"Marsho...!"

Marsha ovšem zmizela.

Ačkoliv hladina bazénu se v poryvu vánku rozčeřila, stále zřetelněji se na ní rýsovaly obrysy oné ženy.

Kývala na Lilith.

Počasí se začalo rázem měnit. Lilith si toho ovšem nevšímala. Jako přikovaná hleděla na ženu, která na ni mávala a zvala ji ke skoku do vody.

Po nebi, jež se také odráželo v hladině, se jako ve zrychleném filmu hnaly temné mraky. Vítr se měnil ve vichřici a Lilith přitlačily její mohutné poryvy k zemi.

Těsně před ní se s prskáním vynořila z vody Marsha. Křičela zoufale o pomoc a hned se zase ponořila, jako by ji něco táhlo dolů.

Lilith bez rozmýšlení jednala.

Na cizí ženu docela zapomněla. Teď jí záleželo jen na Marshe, když za ní skočila do vody, která ovšem byla také jiná než obvykle. Vykulila oči a hledala Marshu.

Jenže přítelkyni nikde neviděla.

Skok, jímž se Lilith vrhla do vody, byl přitom zřejmě prudší, než měla v úmyslu. Hnal ji hloub a hloub. Voda jí už téměř nekladla odpor, takže to vlastně nebylo potopení, ale pád. Lilith bylo jasné, že musí podniknout něco proti tomu, aby se včas vrátila nahoru, a zalapala po dechu.

Její energické pohyby ovšem nezpůsobily žádné zbrzdění. Klesala hlouběji.

A po Marshe pořád nikde ani stopy.

Začal jí docházet dech. Hloubka nebrala konce. A ani dno nebylo vidět.

To není možné! pomyslela si. Bazén přece nemůže být tak hluboký.

Lilith se už začínala dusit, ale i to jí připadalo jaksi neskutečné. Pod ní se objevilo cosi groteskně absurdního. Velice starý dům, jehož střecha se nezadržitelně blížila!

S ústy otevřenými do němého výkřiku projela taškou střechy.

Náraz ji docela zbavil vědomí, ale zaregistrovala pocit, že padá dál, že se řítí stropem do dalšího patra, stále hloub, až se kdesi dole roztříštila...

Probrala se ve střepinách bez sebemenšího zranění a opět jí pohled utkvěl na obraze na stěně, na němž byla Marsha. Teď už si vzpomněla na její jméno - tou druhou dívkou byla ona sama.

Obraz před jejíma očima se v jistém rozhodujícím detailu změnil. Nebyl už černobílý, ale barevný!

Lilith se udělalo mdlo. S námahou se postavila. Jako zázrakem si nezpůsobila žádné poranění a ani teď, když naboso utíkala z pokoje, se nestalo nic.

Strach ji hnal z místnosti. Koberce tlumily její kroky jako mechový polštář. Dlouho cítila nepopsatelnou hrůzu, protože i tento vytoužený první záblesk vzpomínek v ní zanechal hořkou příchuť.

Její život - současný i dřívější - jí připadal jako hrůzný sen!

Když se trochu uklidnila, vešla do druhého pokoje. Byla to jídelna. Skříň na nádobí a stůl se čtyřmi židlemi uprostřed to jasně dokazovaly.

Zde, jako všude jinde, hořely svíce, kterých zdánlivě vůbec neubývalo. Jejich světlo zůstávalo pořád stejné.

I zde, jako všude jinde, visely na stěnách obrazy. Neuvěřitelně mnoho obrazů.

Černobílé a pochmurné.

Myšlenka, která se Lilith zmocnila, už nechtěla ustoupit - a konečně jí Lilith podlehla. Vystoupila dopředu a dotkla se obrazu, který musel být namalován v této místnosti. Byla na něm rodina, sedící u společné večeře.

Lilith natáhla ruku. Projel jí pocit, jako by se chtěla dotknout navzdory všemu rozumu rozpálené desky pece.

Obraz byl chladný a nezměnil se, jak Lilith potají doufala. Ono "zbarvení" u druhého obrazu zřejmě nezpůsobil dotek její ruky. Muselo v tom vězet něco jiného.

Lilith přistoupila blíž k věrné reprodukci místnosti a důkladněji se zadívala na postavu chlapce, který seděl u stolu s rodiči.

Něco se stalo. Zmocnila se jí závrať. Pohled se jí zamlžil a všechno se s ní začalo točit. Jako by ji cosi vtahovalo do toho obrazu, ačkoliv Lilith byla pořád na místě.

Bylo to trochu jako umírání: Někdo nebo něco zase vypnul přítomnost a ze stínů jejího ducha se vynořila minulost a celou ji zachvátila...

Vzpomínka.

Bylo jí sedmnáct a byla po uši zamilovaná. Chtělo se jí obejmout celý svět. Často tolik šedivá všednost zase dostala nové barvy. A škola se změnila v nutné zlo, ačkoliv Lilith čekal v krátké době přechod na vysokou školu - společně s Marshou.

Ale co byla nejlepší přítelkyně proti příteli...? Proti polibkům za svitu měsíce, proti milování na lavičkách v parku, v nářaďovně tělocvičny, na zadním sedadle vypůjčeného auta...?

Lilith se zasněně šťourala v jídle. K večeři se scházeli u stolu. Táta, máma a ona. Byla to tradice.

Brzy to už bude překonaná tradice, protože Lilith snila o vlastním bytě a nejpozději od chvíle, kdy začne chodit na vysokou školu, budou muset rodiče financovat její nezávislost...

Zarazila se.

Copak takhle uvažuje hodné děvče?

Nejsem hodná!

Och, ne, pár hochů na jejich škole by to jistě mohlo potvrdit. Tiše se v duchu zasmála. Joe byl pěkně vykulený, když mu sáhla tam, kam se ještě žádná jiná holka nedostala...

Nechci být hodná!

Rodiče se bavili o jakýchsi nezáživných věcech. Jako každý večer, když se táta vracel z nudného dne v kanceláři.

Lilith se podívala přes zdviženou vidličku na mámu a zarazilo ji, že přes ni vidí na protější stěnu!

Lilith docela zapomněla, že měla na vidličce napíchnuté sousto. A když tentýž úkaz zpozorovala u svého otce, chtělo se jí křičet.

Pokusila se promluvit, ale hlas jí selhal.

Rodiče seděli u stolu jako duchové. Ale oni sami si toho zřejmě nevšimli. Dál klábosili o sousedovic psovi, o tom, jak se liší dnešní předpověď počasí od toho, jak skutečně venku je, o válce...

O jaké válce?

Když se jí jídlo začalo na vidličce škubat jako nabodnutý červ, odložila ho.

Jakmile vidlička dopadla na porcelánový talíř, ani to necinklo.

Její rodiče nepřerušili konverzaci.

Lilith se natáhla otci po krku... a ruka jí projela naskrz.

Její matka řekla ostře: "Copak tohle dělá hodné děvče?"

Otec se usmál a na uklidněnou mávl rukou. Jako by se nic nestalo, vytáhl cosi z kapsy saka. "Na tohle jsem skoro zapomněl. Něco jsem ti přinesl..." Postavil před ni doprostřed talíře s jídlem krabičku, zabalenou do červeného voskového papíru. "No tak, nač čekáš? Nechceš to rozbalit?"

Ne! chtělo se jí vykřiknout.

Ale místo toho jen přikývla a špičkami prstů začala papír rozbalovat.

Máma s tátou se usmívali.

V krabičce byla sněhová koule. Taková, jako drobné vločky ze styroporu v čiré tekutině, které sněží, když se s nimi několikrát otočí nebo zatřese.

Lilith se na kouli dívala a cítila, jak jí krev duní v žilách.

Dům, který byl uvnitř, jako by ji do sebe nasával. Byl to dům jejích rodičů. Dokonalá stavba, pokud šlo o architekturu, jen mnohem pochmurnější a zchátralejší a vyzařující cosi nesnesitelného. Lilith chtěla vyskočit ze židle a utéci pryč. Ale dům v kouli ji přitahoval a ona se kupodivu přinutila kouli uchopit a vyzvednout ji z krabičky.

Skleněný zvon byl nesmírně těžký. Těžce spočíval v Lilithiných rukou. Nepřála si nic jiného, než aby mohla tu příšernou věc zase odložit.

Nešlo to.

Ta věc se jí doslova přilepila na prsty. Jako by se póry na Lilithiných dlaních proměnily v drobné přísavky. Ta věc jí těžce spočívala v dlaních.

A nepochopitelné události pokračovaly.

Lilith cítila přitažlivou sílu, vycházející ze zdí uvnitř koule. Začala ji nahlodávat, lákala ji a pak ji přinutila soustředit se ještě víc na obsah koule.

V Lilithině podvědomí najednou jako černé semeno vzklíčilo přání zjistit, co znamená tenhle podivný otcův dar.

Sotva v jejích myšlenkách vykrystalizoval tento úmysl, zesílilo ono nutkání - stalo se neodolatelným.

Pevné sklo polokoule se v Lilithiných rukou proměnilo v kouř, v němž se ztratily a současně scvrkly její dlaně. Po nich následovaly paže, ramena, hlava...

Lilithin pohled jako by pronikal hustou vrstvou mraků a najednou nebyl dům pod ní malý, nýbrž převeliký!

Vykřikla teprve ve chvíli, když její nohy seděly u stolu s rodiči a zbytek těla už vězel v kouli. Jen obloha nad domem, který se na ni řítil, slyšela její křik. Neviditelná síla stáhla i zbytek jejího těla a zmenšila ho - nebo onen prastarý pochmurný dům pod ní zvětšila - do nepředstavitelných rozměrů.

Lilith to strhlo kamsi pryč. A unášelo ji to stále rychleji. Do domu v kouli. Do jídelny, v níž neseděli u večeře rodiče, ale jen ona. A její strach. Strach, že by teď tady mohla zůstat uvězněna na věky. Nebo že někdo tam, odkud přišla, vezme onu "sněhovou kouli" do ruky a pořádně s ní zatřese...

Když se probrala z tohoto dalšího hrůzostrašného snu, byla natolik otřesena, že jí trvalo několik minut, než se dokázala pohnout a uvažovala, jestli se skutečně probudila, nebo jestli ten sen pokračuje.

Jídelna vypadala stejně jako v kouli a stejně, jak do ní vešla. Černobílé obrázky po všech stěnách. Momentky ze života...

Života koho?

Lilith?

Já jsem Lilith.

Najednou měla větší panickou hrůzu z toho, že by to mohla být pravda, než z toho, že neví, kdo je. Alespoň náznak nejistoty by jí byl milejší než tato příšerná jistota, která se ozývala i z jejího podvědomí: Jsi Lilith! Jsi to ty!

Pohled jí padl na obraz, který vzbudil její pozornost předtím, než měla ono vidění.

Změnil se a byl čímsi neskutečným uprostřed jinak jednobarevných obrazů.

Mezi návratem jejích vzpomínek a změnou barvy obrazů tedy musela existovat nějaká souvislost. Lilith s tím byla konfrontována už dvakrát.

Mezitím jí připadalo, že v tom domě žila celé roky, že tady vyrostla. Byl to přece dům jejích rodičů...

Když tady tak bez hnutí stála a domnívala se, že slyší pouze tlukot svého srdce a šumění vlastní krve, záhy se začaly přidávat další zvuky, které ovšem nemohl vydávat člověk. Byly to zvuky, které způsoboval dům. Nevysvětlitelné děsivé zvuky na hranici slyšitelnosti.

Kdo jsem kromě toho, že jsem LILITH?

Už sama otázka napovídala, že dívka byla na pokraji šílenství.

Možná už jsem šílená. Možná je to všechno iluze. Možná jsem utekla z blázince. Ten můj zážitek na hřbitově... všechno je to jenom výplod mého chorého mozku...

Rozechvěle přešla po místnosti a dívala se na obrazy, které patrně ukazovaly výjevy z jejího života. Ale narozdíl od toho jednoho, který vypadal barevně a živě, nevyvolával žádný z těch obrázků v její duši žádnou odezvu. Ostatní obrazy nepřiváděly na světlo nic zapomenutého a samy nebyly probuzeny k životu...?

Dalo se to takhle vysvětlit?

Lilith se rozechvěla ještě víc.

Reagovaly snad ty obrazy na to, jestli si na určitou událost v životě vzpomněla nebo ne? Aktivizovala snad její vzpomínka ty obrazy, které až dosud žily jakousi stínovou existencí? Pak by to ovšem nebyly normální obrazy, ale...

Co?

Lilith už to déle v jídelně nevydržela. S roztřesenými koleny vyšla na chodbu a vrávorala podél zdí. Cítila se opilá a střízlivá zároveň.

Jedno věděla docela jistě: měla strach, příšerný strach, že vůbec neexistuje, ale že je pouze něčím snem, jehož existence skončí, jakmile onen někdo otevře oči...

Najednou se ocitla před úzkým žebříkem na půdu. Sklápěcí dveře ve stropě byly otevřené. Byly podepřeny tenkou dřevěnou tyčí a za nimi bylo šero.

Byl tam někdo?

"Haló!" zvolala nejistě nahoru. "Je tam někdo...?"

Její hlas jako by docela pohltily zdi. Nikdo neodpověděl.

Nevěděla, kde k tomu sebrala odvahu, ale položila ruku na zábradlí žebříku a pomalu šplhala po příčkách nahoru. Šlo to docela snadno.

V podkroví nehořela ani svíce. Temno tady neosvětloval žádný zdroj. Trochu světla sem pronikalo pouze bezprostředně za otvorem. Lilith se zastavila na poslední příčce a rozhlédla se kolem sebe.

Přímo nad sebou zahlédla trámoví střechy. Světlé dřevo, které vypadalo, jako by ho teprve nedávno opracovala čísi fortelná ruka.

Bylo zbrusu nové.

Čisté, bez jediné pavučiny. Lilithiny ruce, které se zachytily o bednění poklopu, nenašly ani smítko, sebemenší stopu špíny.

Lilith soustředěně naslouchala, ale neslyšela nic, co by nasvědčovalo přítomnosti jiné osoby. Přesto zvolala znovu:

"Jestli tady někdo je...!?"

Zmlkla. Najednou jí vyschlo v ústech. Přemohl ji strach, že by přece jen někdo mohl odpovědět. Co nejrychleji zase slezla po žebříku dolů.

Srdce jí tlouklo až v krku, a když se podívala nahoru, byl otvor zavřený!

Opět šmátrala po chodbách. Připadalo jí, že ten dům má nesčíslné množství chodeb a místností...

Jedna olejomalba - jediný namalovaný obraz mezi zarámovanými fotografiemi - na chvíli upoutala její pohled. Byl na ní sportovně vyhlížející mladík, na němž bylo vidět, že dbá o své tělo a v jehož očích žhnula nepokrytá touha.

Harold?

Sjela pohledem dolů a spatřila podpis. Lilith.

Copak ten obraz namalovala ona? Harold a Lilith...

Pocítila bolest na prsou. Pohledem se vrátila k očím mladíka a najednou se jí zmocnila tak intenzivní vzpomínka, že klesla na kolena a zasténala, aniž by ovšem odtrhla pohled od obrazu.

Vnořila se do očí muže a viděla sama sebe, jak se v nich zrcadlí. Jak cítí rozkoš. Jak jí proniká žár, jako by neexistovalo nic, co by onen oheň mohlo uhasit...

Vzpomínka.

Bylo jí stále ještě sedmnáct a stále ještě bydlela v domě svých rodičů. Jenže tohle byla Haroldova ložnice. U něj doma. Měl volno. Jeho rodiče byli v divadle a pak si chtěli zajít na večeři.

Bylo už pozdě. Svým rodičům Lilith řekla, že přespí u Marshy.

Byla nervózní, ale také plná nedočkavosti. S Haroldem ještě nikdy nespala - v představách už ovšem dost často.

Lilith velice toužila po této příležitosti. Toužila po jeho těle, které v ní vzbouřilo všechny hormony od chvíle, kdy se ho poprvé mohla dotýkat všude.

Vzájemně si pomohli ze šatů. Rozsvítili svíčky. Pak, když se chtěla s Haroldem položit na jeho úzkou postel, zavrtěl rozhodně hlavou. Položil si prst na pootevřené rty, vzal ji za ruku a odvedl ji chodbou do ložnice rodičů.

Zarazila se.

"To nesmíme!" zašeptala chraptivě, ale současně se zachvěla vzrušením.

Stěny pokoje byly rafinovaně obložené zrcadly. Za okny už byla noc. Tady nebyly žádné svíčky. Elektrické světlo se tady dalo plynule regulovat. Zrcadla, která jen matně odrážela Lilithinu krásu, zdůrazňovala i Haroldovu mužnost a

vzrušovala Lilith natolik, že vydala sérii drobných krátkých vzdechů.

Odhodila všechny zábrany. Harold ji vtlačil na chladné prostěradlo. Přikrývky už předtím odhrnuli.

"Miluji tě!" vydechl toužebně. Oči mu jiskřily.

Jejich rty splynuly ve vášnivých polibcích, až se v něm něco vzrušilo. Zcela to upoutalo její pozornost, protože si nedovedla představit nic, co by vzbuzovalo větší strach a co by ji zároveň více fascinovalo.

Byla tak lačná...

Byl k ní něžný a opatrný. Měl ji tam, kam ho vedla jeho fantazie. Lilith byla sama překvapená, jak málo k němu byla zdrženlivá. Plně se mu prostě oddala, použila svých rtů, rukou, ba i dlouhých černých vlasů, aby ho připravila o rozum.

Odvděčil se jí bezvýhradnou chlapeckou prudkostí, hladil ji a líbal na plně vyvinutá prsa, na břicho a...

Poněkud neohrabaně do ní vnikl. Nárazy, které pak přišly, byly zpočátku váhavé, ale pak neustále prudší, jistější a vybičovávaly ji do závratných výšek.

Žhnula horečkou.

Vychutnávala tu hru.

Chtěla víc!

Na vrcholu se jí nejasně zazdálo, že cítí krev, ale nevšímala si toho. Vyřinuly se jiné pocity, zakořeněné mnohem hlouběji v jejím nitru.

Nervy jí najednou vysílaly do mozku neobvyklé signály. Měla vidění, že jde hlubokým stinným lesem, těsně kolem propasti. Imaginární porost vydával zatuchlý zápach. Z hrdla Lilith vycházely zvuky, které prahly po něčem docela jiném, než po vysvětlení toho, co se s ní dělo. Byla naprosto zmámená novými pocity.

Zastavila se, aniž si toho Harold všiml. Rytmicky se pohyboval dál. I u něj se spustilo do pohybu něco, co už se nedalo zastavit. Oddával se možnosti uvolnit ze sebe všechnu energii.

Až...

"Lilith?"

Jeho hlas jí pronikl k uším jako vrstvou vaty.

Zněl... neklidně.

Lilith neodpověděla. Nemohla odpovědět. Půvab jejích rysů byl najednou ten tam - vyvolalo to něco, co nemohla zadržet, i kdyby chtěla. Cosi v jejím nitru se domáhalo svého práva...

"Lilith, co je s tebou? Co se..."

Zmlkl. Už nějakou chvíli se nehýbal. V upocené zrudlé tváři se mu zračil strach.

Lilith se podívala po svých pažích. Zatímco cítila, že se něco v jejím nitru mění, začala se její hebká pokožka čímsi pokrývat.

Chlupy.

Hustá srst, která se bleskurychle změnila v lesklý kožešinový porost, který pokrýval záhy celé tělo včetně tváře a prsou!

Onu proměnu nedoprovázel ani náznak bolesti. Naopak.

V nitru Lilith teď bouřila žádostivost silněji než dříve. Už jí nevadilo, že Harold se přestal pohybovat. Impulsy, které jí zakalily zrak, současně ale byly upřeny na něco, co proudilo pod bledou Haroldovou pokožkou, vymýtily poslední zbytky rozumu a ovládání.

Lilith si prohlížela ruce, které se změnily v pracky s ostrými drápy.

I on zíral na její ruce.

Vykřikl.

Pokusil se svalit se z ní, ale ona ho už pevně držela... Svírala ho tak pevně, že mu připadalo, že se její pracky zaťaly do masa až po kosti.

Teď už křičel bolestí. Rozkoš vyprchala.

Z něj alespoň určitě.

Na chvíli se sevření Lilith povolilo, protože jeho křik ji téměř přivedl zpět do reality.

Téměř.

Harold využil chviličku nejistoty a svalil se z ní. Rukama od sebe odstrčil její pracky. Svalil se na zem vedle postele rodičů.

Lilith vztekle zasyčela.

Když se na ni podíval, dřepěla na matraci jako šelma připravená ke skoku.

Měla oči jako pravěký lovec. Plálo v nich cosi pudového. Byly ostražité a nebezpečné.

Harold se neodvážil docela vstát. Bál se, že by tu bytost, ve kterou se proměnila jeho přítelkyně, vyprovokoval.

Přikrčen se plížil k oknu. Pod mírně vystouplým parapetem se přikrčil ke zdi. Hlavu si chránil rukama ohnutýma v loktech, ačkoliv mu bylo jasné, že Lilith tím nezadrží.

Ústa měl dokořán otevřená a jazyk už zřejmě nebyl schopen zformulovat srozumitelné zvuky.

Jenže ani to nevzbuzovalo soucit.

Tento muž jí mohl dát to, po čem v nitru prahla.

Tento muž byl stejně dobrý jako kterýkoliv jiný, pokud šlo o vzácnost kolující v jeho žilách...

"Ne!" vykřikl, když viděl, že se Lilith chystá ke skoku. Péra postele zaskřípala pod nespoutanou silou, která se soustředila na malé ploše.

Opět se viděla, jak plachtí nad temnou propastí a jak štve oblíbenou kořist...

Nechtěla!

Toužila po tom!

Teď musela...

Zavyla, podívala se na Harolda, který na ni hleděl jako hypnotizován.

Její drápy se zachvěly. Čelisti se rozevřely, jako by neměly sebemenšího omezení. Když pak vyskočila, nebylo na ní vidět nic z boje, který se odehrával v její hlavě.

Harold zavřel oči. Viděl, jak se na něj řítí vlčí chřtán. Ale místo aby se vrhlo na něj, chlupaté, i teď zvířecí půvabné tělo přelétlo přes něj.

Odporný zvuk.

Sklo okna se roztříštilo.

Lilith se sama zřekla v poslední chvíli triumfu. Přesně koordinovaným pohybem přelétla přes svou oběť, místo aby se do ní zakousla, a prorazila okno. Sklo se rozbilo. Lilith se řítila do hloubky a ještě během pádu, než se její pracky dotkly země, litovala, že svou touhu neukojila.

Jaké nepochopitelné plýtvání!

Zmocnila se jí gravitace a fasáda mrakodrapu se kolem ní řítila obrovskou rychlostí.

Vypadalo to, že onen pád nikdy neskončí.

Stejně jako její žádostivost.

Nikdy...

Když se vzpamatovala, pořád ještě klečela v chodbě onoho nemožného domu, který neměl skutečné dveře ani okna, a přesto do něj bylo možné vstoupit.

Už nechci! pomyslela si. Už žádné vzpomínky! Už to nevydržím!

Bylo to zdrcující. Dávno už nedůvěřovala obrazům, které se vynořovaly z jejího podvědomí, stejně jako oněm fotografiím na stěnách. Spousta na nich nebyla pravdivého. Ani nemohla být. Lhaly!

Co byla vůbec pravda?

Jako omámená se potácela chodbou, narážela do nábytku, který vypadal jako dřevěný, ale byl mnohem tvrdší. Tápala dál a narazila na dveře, které se před ní otevřely.

Za nimi byla tma.

Ale jen na okamžik.

Zaplály svíce. Ve velké posteli ležela neznámá stařena, jako vystavená na katafalku. Nebyla mrtvá. Její oči se s nadějí upíraly k Lilith a prsa se jí zvedala a klesala pravidelnými plytkými vzdechy.

První, čeho si Lilith všimla, bylo, že stařena má na sobě tytéž šaty, jako ona.

Lilith se jako přikovaná zarazila v otevřených dveřích. Pokoušela se zjistit, jestli se stala obětí dalšího přeludu, nebo jestli je toto setkání skutečností.

V té chvíli otevřela stařena ústa.

"Ty ses vrátila, Lilith," řekla zlomeným hlasem. "A já už jsem myslela..."

Neřekla, co si myslela. Slabě na Lilith pokývla, aby k ní přistoupila, a ta po krátkém zaváhání uposlechla. Nikoliv ta stařena, ale její hlas jí připadal jaksi důvěrně známý.

"Kdo jste? Říkáte mi Lilith. Je to snad moje jméno?" Až do té chvíle si nebyla zcela jistá.

Stařena sebou škubla a pak přikývla. Vychrtlé ruce, na nichž bylo, stejně jako ve tváři, vidět hnědé stařecké skvrny, se zabořily do prostěradla. "Ty se ptáš, kdo jsem?...?" Oči stařeny se zaleskly slzami. "Co se stalo, Lilith?" Pokoušela se posadit, ale dokonce ani k tomu neměla sil. Lilith se vážně domnívala, že slyší praskat klouby nebo kosti té stařeny.

Jak byla asi stará ta žena, která se nepředstavila a místo toho řekla: "Neměla jsi odcházet, když ses probudila... Opustila jsi kolébku příliš brzy... příliš... To nebylo dobré... Bylo..."

Kolébku?

Stařena blábolí.

Lilith pomalu začala pochybovat, jestli má smysl se s ní vůbec bavit. Přesto nebyla schopna se jen tak sebrat a odejít. Tato žena, které bylo jistě přes sto let, byla při vší křehkosti prvním skutečným člověkem, kterého Lilith zde v onom podivuhodném domě potkala.

Ačkoliv v ní stařena vyvolávala velmi nepříjemný pocit, posadila se Lilith k ní na okraj postele. Všimla si přitom, že žena má obě paže poseté vpichy. Pod téměř průsvitnou pokožkou bylo vidět namodralé žíly.

Nepříjemný pocit ještě více vzrostl, když Lilith uchopila stařeninu ruku a stiskla ji. Současně se jí zmocnil nevysvětlitelný pocit, že se vrací kamsi domů. Musela se značně ovládat, aby nepropukla v pláč.

Dokážeš vůbec plakat?

Nechápala, co její podvědomí chtělo touto námitkou naznačit.

"Kdo jsem? Kdo jste vy? Měla bych vás znát...?"

Otázky se jí řinuly ze rtů.

Také stařena pohnula tenkými rty. "To jsi na všechno zapomněla? Na všechno?" Stará žena vydala dlouhý vzdech, jako by se už nikdy nehodlala nadechnout. Pak ovšem do sebe přece jen nasála vzduch a tiše pokračovala: "Vždycky jsem si představovala, jaké to bude, až procitneš... Tolik let čekání... Pořád jsem měla strach, že by se něco mohlo pokazit. A teď se to stalo. Dokonce ani tví rodiče netušili, jak budeš reagovat, až ty sny skončí. Až bude doba zralá. Ale i kdyby to tušili - co měli dělat...?"

Lilith ji jemným stiskem ruky zarazila. "Mí rodiče?" zeptala se. "Kde jsou?"

Stařeně přelétl po tváři další stín bolesti. "Už nežijí, i já budu muset zemřít... Umírá se mi těžce, protože vím, že plán se

nezdařil... tak dlouho jsem tě opatrovala... Proč jsi musela ven? Nebyla jsi na to ještě zralá. Nevíš, co na tebe tam venku číhá! Čekají jen na to, aby se tě zmocnili...!"

"Kdo? Kdo na mě čeká?" přerušila ji Lilith vzrušeně.

Vzpomněla si na to, co se jí přihodilo na hřbitově.

Stařena vytřeštila oči a zeptala se, jako by vůbec neposlouchala: "Ty vážně nevíš, kdo jsem? Myslela jsem, že to musíš vycítit! Byla jsem si jista, že to tak bude..."

"Ne!" Lilith měla sama na sebe vztek, protože nedokázala splnit stařenino očekávání. "Kdo jste?"

Stařena poprvé otevřela ústa tak, že bylo vidět, že jí chybí všechny zuby. Byly v nich pouze šedivé rozpraskané dásně - nic víc.

"Marsha," řekla žena zastřeným hlasem, z něhož zněl nekonečný smutek. "Jsem... Marsha..."

Lilith se zkroutila.

Najednou se vrátila se vší silou ona vzpomínka.

Vzpomínka na předešlý večer, když byla probuzena. Probudila ji tato stará, ošklivá bezzubá stařena, jejíž vzhled Lilith šokoval do hloubi duše. Když na ni teď navíc promluvila Marshiným hlasem, Lilith zprvu zkameněla jako solný sloup. Nevzpomínala si už na žádné detaily. Její vzpomínka pokračovala až bezhlavým úprkem po labyrintu domu.

Utekla jako někdo, koho najednou vyburcovali z hlubokého komatu a hned byl konfrontován s otázkou, která měla všechno rozhodnout, a neměl čas se zorientovat.

To procitnutí bylo jako bolestný akt porodu proti její vlastní vůli.

Trýzeň, rozkoš, zoufalství a obavy - to vše najednou. Marné hledání matky, která tady nebyla.

Která tady už nebyla...

Vzpomínka.

"Zůstaň. Tak přece ještě zůstaň! Neodcházej! Nesmíš...!"

Hlas stařeny, která tvrdila, že je Marsha, Lilith neustále pronásledoval. Dům byl jako jediné velké rezonanční těleso, které odráželo skřeky té lhářky.

"Lilith, prosím tě... Nesmíš ven!" Jestli tě najdou, zabijí tě a všechno by bylo marné! Mnoho let, moje krev..."

Před Lilith se objevila atrapa dveří.

Vůbec si nevšimla, že to nebyly skutečné dveře. Opřela se do nich...

...a ocitla se venku.

Zahrada, která vypadala jinak, než jak ji znala. Nesídlil v ní život, ale smrt. Otevřela se před ní cizota, ještě více matoucí než vnitřek domu, z něhož právě vyběhla.

Na první pohled bylo všechno tak, jak to znala.

I dům vypadal v přítmí jako dům, v němž se narodila a vyrostla. Jiné byly pouze detaily.

Barva trávy ve svitu měsíce.

Pach deště, který se neslyšně snášel z ocelově šedých mraků na teplou zem.

Hvězdy na obloze...

Rozběhla se po tmavé zahradní pěšině k bráně, která se otevřela, sotva na ni položila ruku.

Pak se najednou ocitla na ulici.

Déšť jí naháněl strach.

Strach jí naháněli lidé, které spatřila v dálce.

Auta projíždějící kolem s rozsvícenými reflektory... všechno to chaotické hemžení, které neznala!

Ve vzpomínkách vždycky jedna událost následovala za druhou. Tady se sbíhalo několik dojmů současně. Nevěděla, čemu věnovat pozornost dřív. Připadala si jako uprostřed několikastopé autostrády, na níž ji všichni předjíždějí a ona nemá jedinou šanci udržet s nimi tempo.

Když se chtěla podívat zpět na dům, byl už ukrytý za stromy. Cítila ovšem, že tam je. Jenže měla strach se tam vrátit. K té bezzubé vrásčité ženě, která ji oklamala...

Marsha.

Lilith nenapadlo nic lepšího než se otočit směrem, kde tušila, že je dům Marshiných rodičů. Dům s bazénem. ..

Déšť zesílil... Zvuky noci byly ještě hrozivější. Najednou, když se ohlédla, měla pocit, že spatřila stín, který ji pronásledoval. Jenže stíny byly všude, a když se chtěla přesvědčit ještě jednou, nebylo nikoho vidět.

Šaty, které měla na sobě, do sebe doslova nasávaly vlhkost. Lepily se Lilith na kůži. Prsa ji bolela. Bradavky jí ztvrdly a třely se o mokrou látku. Matně si vzpomněla, že když procitla, byla nahá.

Stařena stála před ní a podávala jí tyhle šaty. V prvním zmatku si je Lilith oblékla. Teprve poté si uvědomila, že leží v rakvi. Odmítala uvěřit, že by ta stařena skutečně mohla být Marsha. Že by její rodiče byli po smrti...

Všechno to jsou lži!

Trápily ji hlad a žízeň.

Vnitřnosti ji bolely.

Harold, pomyslela si letmo.

Neměla by se raději obrátit na něj?

Kupodivu se jen těžko přinutila k tomu, aby v myšlenkách setrvala u svého přítele. Unikal jí jako písek mezi prsty...

Chodcům, kteří byli touto dobou ještě venku, se instinktivně vyhýbala. S nikým z nich se nepotkala tváří v tvář a o několik ulic dál se už přiblížila k adrese Marshy.

Neuvažovala ještě vůbec o tom, co přítelkyni řekne. Naprosto nechápala, co se stalo. A to ji přivádělo do dokonalého zmatku.

Že by to byl jen zlý sen?

Nebloudí snad jako náměsíčná ulicemi Sydney?

Zcela zmatená zjistila, že tam, kde měl stát dům Marshiných rodičů, je jen prostorný oplocený areál.

Hřbitov!

Nerozhodně se zastavila před branou a ohlédla se.

Zabloudit nemohla - protější strana ulice vypadala tak, jak si ji Lilith pamatovala. Každý dům, každý strom i keř - vše bylo na svém místě.

Jen tato strana byla jiná.

"Och, Marsho...!" Lilithin hlas zněl zoufale.

Aniž to vlastně chtěla, vešla na hřbitov. Okamžitě se roztřásla. To místo jí nahánělo hrůzu. Přesto ovšem bez cíle bloumala nočními cestičkami.

Drobně mrholilo. Vítr zesílil a kdesi v dálce zahřmělo. Lilith se posadila na lavičku a pokoušela se vnést řád do zjitřené mysli. To, že ve skutečnosti spí a všechno se jí jen zdá, byla pouhá naděje, pro niž nenašla zatím žádný nezvratný důkaz. Ačkoliv jí to všechno připadalo neskutečné a nezvyklé.

Rozhodla se, že se vrátí, když tu bezprostředně v její blízkosti zapraskaly větévky.

Někdo se rozesmál.

Lilith se strachem stáhl krk. Až teď si uvědomila, jak je lehkomyslné, že se tady ve tmě prochází sama - když to není sen.

Z křoví se k ní přiblížila postava.

Muž...?

Mraky na obloze se rozestoupily a vyšel měsíc.

"Nemusíš mít strach," řekl hlas pod kloboukem se širokým okrajem. "Jsem moc rád, že tě konečně poznávám osobně, malá Lilith..."

Znal její jméno?

Ale proč jí říkal malá Lilith? Není už přece dítě.

Posadil se vedle ní. Napjala svaly a pokoušela se proniknout stínem, který vrhal jeho klobouk. Jeho tvář ovšem zůstala ukryta.

"Kdo jste?" zeptala se.

Rozpačitě se usmál. "Promiň, že jsem se nepředstavil. Jmenuji se Hadrum. Zatím se neznáme. Osobně ne. Často chodím kolem tvého domu. Velice... neobvyklý dům, taky ti to tak připadá?"

"Co ode mne chcete?"

"Promluvit si s tebou. Poznat tě." Udělal nejisté gesto. "Když člověk čeká tak dlouho jako já..."

"Čeká?"

Opět se usmál. Už jen tenhle nezdařený pokus o veselí stačil, aby jí začal být nesympatický. Když jí pak bez vyzvání položil dlaň na koleno, byla míra snesitelného překročena. Připadal jí odporný.

Buď si její nevůle nevšiml, nebo ji prostě ignoroval.

"Čekám," zopakoval. "Celé roky čekám. Svět se za tu dobu změnil. Už jsem nevěřil, že tě jednoho dne uvidím... Myslím, že tomu nevěřil už nikdo. Stalo se prostě zvykem sedět po nocích v zahradě mezi sto let uschlými keři, představovat si ptáky, kteří švitoří ve větvích, dívat se na dům, který se jako jediná věc na světě neměnil... A čekat."

Jeho ruka se posunula o několik centimetrů výš a Lilith nebyla schopna pohybu.

"Myslím, že bych dokázal čekat ještě hodně let. Některé zvyky nejsou nejhorší. Znám jiné, kteří mají mnohem horší osud. Ačkoliv... znám i takové, kteří mají úžasné štěstí. Pohybují se docela volně mezi těmi, k nimž jsem kdysi patřil i já. Jsou silní a berou si to, co potřebují, kdy chtějí. Mají prostě moc. Například Landru. Ano, i našinec má své idoly. Moci se pohybovat i ve dne, ó, to by bylo něco. Jsem si tím jist, ačkoliv si už téměř nepamatuju, jaké to bylo dřív..."

Lilith nerozuměla téměř ničemu z toho, co říkal. Bylo jí jasné jen jedno. "Musíte být starý," řekla opatrně, "velice starý."

"Velice starý?" trochu naklonil hlavu a zdálo se, že přemýšlí. Ačkoliv měl ruce navzdory dešti suché, připadalo jí, že zanechávají stopy slizu, když sklouzly zase o několik centimetrů výš a dotkly se už okraje jejích šatů. "Ne. Neřekl bych, že jsem velice starý. Přijde na to, jaká měřítka se použijí. Landru například..."

"Kdo je Landru?"

"Copak ty ho neznáš?" Poprvé se z jeho hlasu kromě bodrosti ozvala i nedůvěra. "Tys o něm nikdy neslyšela?"

"Nikdy."

Usmál se. "Věřím ti, maličká. Víš, my dva bychom měli být přáteli. Mohli bychom si určitě dát navzájem mnoho."

Lilith cítila, jak se jí sevřelo hrdlo.

Hadrumovy prsty jí neohrabaně vjely mezi nohy a Lilith se konečně podařilo setřást ze sebe ochromení a vyskočit z lavičky.

"Vy prase!" vyrazila ze sebe.

Hadrum zůstal klidně sedět. "Ale, ale! Copak takhle se k sobě chovají přátelé? Nevíš, co pro tebe riskuji. Vlastně bych měl už dávno podat zprávu těm, kteří mě tady postavili jako hlídku..." Nesprávně si vyložil výraz jejího obličeje a rychle dodal: "Počkej, jen žádný strach, neutíkej! Nemám v úmyslu tě zradit!"

Lilith měla úžasnou touhu podívat se mu do tváře. Ale měsíc opět zmizel za mraky a...

Zahlédla jeho obličej!

V mžiku najednou už noc nebyla černá. Lilith všechno vnímala naprosto zřetelně, i když jakoby skrze krvavý závoj. Napuchlý, odulý obličej. Prázdné oči...

V duchu se ptala, jak asi vypadají její vlastní oči, které tak podivným způsobem přelstily tmu a ještě více se odtáhla od Hadruma.

"Zradit?" zopakovala.

Blahosklonně pokývl. Z jejího chování zřejmě pochopil, že už ho nejen tušila, ale že ho spatřila, ale nepřekvapilo ho to. Znamenalo to, že Hadrum ji celou tu dobu viděl podobně. Kdo byl?

A kdo byla ona?

VÍM, KDO JSEM!

Skutečně to věděla.

Skutečně věřila, že tady najde dům své přítelkyně? Místo toho byla obklopena hroby.

Lilith se pokoušela vykroutit ze sevření toho odporného chlapa. Nepodařilo se jí to. Ten člověk, který zřejmě věděl mnohem více než ona, ji pořád pevně držel.

"Jsi velice zvláštní," řekl Hadrum. "Sto let nikdo nevěděl, co jednoho dne z úkrytu vyjde. Jestli vůbec něco vyjde - nebo jestli to tehdy nebyl všechno jen podfuk..."

"Tehdy?"

"Tvůj otec před smrtí proklel upíry! Nejen ty, kteří žili zde ve městě - proklel je všechny!"

Než zemřel...

"Dál!" naléhala Lilith. "Mluvte dál!"

Ale Hadrum mlčel. Vypadalo to, že se pase na změti jejích pocitů. Teprve po chvíli řekl: "Všechno se dozvíš. Ale ne tady." Natáhl ruku. "Pojď se mnou! Tady nejsme v bezpečí. Nesmíme ztrácet čas. Tohle město už nebude bezpečné a bude dost obtížné utéci odtud, když se tady dá pohybovat jen v noci nebo za mimořádných opatření..."

"Proč bych měla utíkat?"

"Proč bych měla utíkat?" Hadrum se mečivě zasmál. Pak se najednou zarazil. Jeho veliký jazyk přejel po rtech a zeptal se slídivě: "Copak ty vážně nevíš, kdo jsi?"

Zavrtěla hlavou. "Vy to snad víte?"

Vstal. Jako starý, dýchavičný muž přistoupil k ní. "Všechno se dozvíš," řekl znovu. Pokusil se ji znovu uchopit. Ten pohyb měl působit laškovně, ale když Lilith ucukla, zle zasykl.

Najednou měla naléhavý pocit, že je to on, kdo blufuje.

Že o ní neví vůbec nic nebo jen velmi málo, ale že se to pokoušel obratně skrýt.

Když dospěla k tomuto poznatku, bylo už téměř pozdě. Rychle, jak by to u něj Lilith nikdy nepředpokládala, se na ni vrhl. Rysy obličeje měl zkřivené chtíčem.

"Vždycky jsem byl nula," supěl. "Jen jsem plnil rozkazy, takže jsem byl - jak to říkají staří - služebník...! Jenže to je pryč. O tobě a o síle tvé krve se povídají přímo pohádky... Nech mě ji ochutnat! Dovol, aby ve mně vzklíčila jako semeno a aby z ní vzešlo něco hodnotnějšího a mocnějšího!" Zavyl jako vzteklé zvíře. Zatímco blábolil, svíral její tělo, jako by chtěl Lilith vymačkat. "Jestli je pravda, co se o tobě povídá, mohla by mi tvoje krev dokonce dodat tolik síly, že bych mohl chodit konečně venku i ve dne..."

Zavyl touhou. Z úst se mu řinuly sliny.

Lilith pohledem pronikala tmu a snažila se zachytit každý detail.

Spatřila ostré špičáky, které se zablýskaly a zatímco je ten muž odhaloval, zdálo se, že se prodlužují.

Hadrumova čelist se také změnila. Bodrost byla ta tam. Svíral ji jako nějakou nádobu.

Chtěl z ní pít!

Sklonil hlavu...

Lilith se bránila a ani o tom nevěděla. Prudkým škubnutím, které téměř roztrhlo Hadrumovy paže, se vyškubla ze sevření a současně ho udeřila kolenem pod břicho.

Kdyby to byl opravdový muž, který na tom místě nosí své klenoty, musel by se bolestí válet po zemi.

Hadrum ovšem zareagoval jako bezpohlavní bytost.

Jen síla kopnutí ho odmrštila od Lilith. A už se rozpřahoval k odvetě. Oči mu žhnuly. Chřípí nosu se mu chvělo jako zvířecí nozdry.

Když na něj skočila Lilith podruhé, oba se svalili na zem a váleli mezi hroby. Strhl se boj na život a na smrt. Lilith bylo naprosto jasné, že nesní.

Jedině, že by někoho mohl zabít jeho vlastní sen...

Hadrumovy ruce jako by se proměnily v drápy a Lilith měla pocit, jako by jí ten netvor rval ze zad celé kusy masa. Jeho žádostivost zpočátku byla patrně jen předstíraná. Žena jako taková ho nezajímala. Šlo mu o drogu Lilith. Chtěl její krev, aby dodal sílu své vlastní...

Jeho čelisti opět chmatly po krku Lilith.

Byl úplně bez sebe.

Jako posedlý.

Lilithinou velkou nevýhodou bylo, že o sobě pořád ještě nevěděla všechno. Cítila, že je silnější než Hadrum. Nedokázala ovšem svou převahu uplatnit.

Odváděly ji zmatené myšlenky.

Myšlenky, které ji oslabovaly.

KDO JSEM?

Vítr zesílil. Jeho poryvy bičovaly tvář Lilith deštěm. Hadrum do ní bušil zaťatými pěstmi. Blesky, které šlehaly z

hustých "mračen nad hřbitovem, jako by Hadrum vůbec nevnímal. Jeho strnulý pohled byl upřen jen a jen na krev pod Lilithinou pokožkou. Ta, jakoby se odrážela v jeho panenkách...

ODKUD JSEM SE VZALA?

V Lilithině mozku řádila bouře, která byla prudší a ničivější než ta, v níž se teď ocitl celý hřbitov.

Zaplály jí oči.

Hadrumovy oči opět cvakly. Cosi v ní najednou povolilo.

Explodovalo to jako hvězdná nova.

Lilith už nevnímala, že od sebe odmrštila Hadrumovo tělo, že odlétlo jako hadrový panák vzduchem a že Hadrum narazil hlavou do jednoho z kamenných náhrobků opodál.

Křapnutí lebky dokonce na okamžik přehlušilo dunění hromu. Lilith se ještě několik vteřin potácela nocí, než se její tělo vzbouřilo a opustila ji vůle.

Zhroutila se na zem tam, kde právě stála.

A probudila se teprve uprostřed bouře, když jí poryvy větru čechraly vlasy.

Když...

Kruh se uzavřel.

Lilith se zachytila o starý, zpola rozpadlý okraj postele. Chvěla se pod dozvukem vzpomínek. Stařena po ní natáhla ruku. Rozkašlala se a slzy jí stékaly po sinalé vráscitě tváři, v níž vypadaly tmavé bradavičnaté body, jako by se na ní usadili paraziti. "Měla jsem vědět," povzdechla si, "že tě pohled na mě vyděsí. Je to už dávno. Všechno je to tak strašně dávno... Pro mě. Pro tebe to je možná jen okamžik od doby, co jsme si hrály jako děti..."

Okamžik.

Lilith naslouchala tomu hlasu. Nebyla schopna chápat, ale najednou vycítila, že tato stará, vyzáblá žena v posteli je skutečně Marsha. Její nejlepší přítelkyně Marsha, jejíž dům minulou noc marně hledala a místo toho narazila na tento hřbitov. Jak se to všechno mohlo seběhnout?

Kde končily ty bláznivé vize a kde začínala pravda?

Sáhla po Marshině ruce.

Unavené ženiny oči se rozzářily. Bylo v nich i něco jako závist a vzápětí vyslovila to, co si myslela.

"Často jsem si přála vyměnit si to s tebou. Tu spoustu let, během nichž jsi pomalu stárla, zatímco já..." Hlas jí selhal.

Lilith jemně sevřela ženiny prsty zkřivené dnou. "Já tomu pořád ještě nerozumím. Řekni mi všechno. Pověz mi, co se stalo. Co se stalo s tebou?"

Měla ještě tisíc dalších otázek, ale ty ji teď nenapadly. Alespoň ne v tuto chvíli. Pořád ještě hledala nějaké známé rysy ve tváři stařeny. A hrůzou se zachvěla, když je našla...

"Umírám," řekla Marsha tak věcně, že Lilith až pocítila bodnutí u srdce. "Musela jsem tě předčasně probudit, protože jsem cítila, že se blíží má smrt! Stalo se to příliš brzy. Nesplnila jsem svou těžkou úlohu až do konce. Přesto ale doufám, že všechno nebylo marné. Když jsi včera večer utekla, myslela jsem si, že je konec! Ale ty ses, nevím jak, vrátila. Copak oni tě..." Zarazila se. Začala oddychovat rychleji. Vpadlý hrudník se prudce zvedal a klesal. "Copak oni tě," zopakovala, "nevypátrali...?"

Ačkoliv Lilith tušila, jak je vzácná každá minuta, vylíčila Marshe, co prožila. Udělala to velice stručně a věcně. Pro jisté věci určitě nenašla správná slova, ale zdálo se, že Marshe nedělalo problémy porozumět. "Skoro mě zabil. Měla jsem štěstí," uzavřela.

Stařena zavrtěla hlavou, aby si dech ušetřila pro něco jiného. "Nezbývá mi už mnoho času," zašeptala. "Bylo by toho tolik, co bych ti měla říci. Přesto jsem ale ráda, že tě ještě jednou vidím vzhůru a že ti mohu říci, že..." Opět se rozkašlala a tentokrát zněl kašel opravdu nebezpečně.

Lilith se pokusila jí pomoci. Sklonila se k Marshe (byla to skutečné ona?) a chtěla ji zvednout, aby se posadila a lépe se jí dýchalo.

Stařena se bránila.

Téměř zlostně.

"Nech... nech mě...! Poslouchej!" Kývla na Lilith, aby přistoupila blíž.

Lilith váhavě uposlechla. Teprve když měla ucho téměř u stařeninych úst, žena vyčerpaně pokračovala dál. Nekontrolovala už zvuk svého hlasu.

"Existuje takové poselství..."

"Poselství?"

Marsha ji bouchla. "Nepřerušuj... mě! Poselství tvé..." Kostnaté tělo se vzepjalo a současně se ozval sten. "Poselství matky!"

"Mojí matky?" vyklouzlo z úst Lilith. Připadalo jí, že se jí zmocňuje horečka. Netrpělivě čekala, až bude stařena pokračovat.

Marsha byla příliš slabá na to, aby ji praštila podruhé. Zachroptěla a tentokrát vyplivla chuchvalec krve, který na Lilith působil téměř zvráceně. Zacítila krev a ačkoliv se nedala srovnávat s krví muže, zmocnil se jí neklid, který jen stěží dokázala ovládnout.

"Tady v domě...," chrčela Marsha. "Hledej místo... kde jsi spala... Všechno ti vyjasní... Všechno..."

Když se Lilith napřímila, byla Marsha mrtvá.

Ale její krev byla ještě teplá.

Lilith si vzala, co potřebovala a pak vyrazila hledat poselství své matky.
Matky, na jejíž jméno si ani při maximálním soustředění nedokázala vzpomenout...

Muž za volantem taxíku se se sténáním probíral.
Rozkoš vystřídalo vystřízlivění a krvavé šrámy, které mu na zádech zanechaly ostré nehty, dotvářely pocit, že se s ním něco změnilo.
"Bestie!" zavrčel. "Ta bestie...!"
Za úžasných bolestí se narovnal a uvedl sedačku do správné polohy.
Ačkoliv ta černá dlouhovláska nemusela vynaložit žádné fyzické úsilí, aby ho přemluvila k tomuhle "číslu v autě", cítil se dokonale "přejetý".
Připadal si, jako by mu ta víla s tváří anděla a drápy ďábla docela vysála mozek. Téměř se nemohl hýbat a pořád ještě se docela nevrátil do reality.
A ta, která tenhle jeho stav způsobila, zmizela.
Samozřejmě.
Lilith Edenová, Paddington Street 333, stálo na papírku, který mu podala a jemu se dodatečně zdálo, jako by se mu ta slova vpálila plamenem do kůže.
Dlaní se několikrát plácl po levé a pravé tváři. Pohled do zpětného zrcátka pak způsobil, že se mu téměř zastavilo srdce. Tohle že jsem já?
Zděšeně sledoval obrysy, které byly výraznější, protože z očí mu hledělo vyčerpání jako po čtyřiadvacetihodinovém pochodu džunglí. Tmavé kruhy a váčky pod očima, které tam předtím nebyly. Praštil do zrcátka tak prudce, že měl pak strach, jestli si nezlomil klouby. Zatímco si je mnul, pokusil se znovu posbírat myšlenky.
Cosi zaškrábalo zvenčí na okénko ve dveřích a tu si uvědomil, že má kalhoty i trenýrky stažené až po kotníky. Podívaná pro bohy, byla první sarkastická myšlenka, která ho napadla.
Pak poděkoval nebi, že venku nestála stará panna, ale seriózní starý muž, zírající na něj. Dlaně toho neznámého přejížděly po okénku, jako by chtěly vyzkoušet jeho pevnost. Dlouhé nehty přitom zaškrábaly o sklo. Znělo to jako zaskřípaní křídy na školní tabuli.
Nickovi se hrůzou zježily vlasy. Pospíšil si, aby se zase ustrojil tak, jak to vyžadovala nepsaná pravidla jeho profese. Košili našel na zadním sedadle. Byla roztrhaná a ani se už nevyplatilo si ji oblékat.
Nick trochu stáhl okénko.
Cizí muž rychle odtáhl ruce.
"No?" Nick dodal svému hlasu rozmrzelý tón. "Mohu vám nějak..."
Zmlkl.
Starý muž s růžovým obličejem téměř bez vrásek se usmíval. Nick ještě nikdy neviděl člověka s takovýma očima. Zářily sytě červeně a vlhce.
Albín, projelo mu hlavou. Jenže to by musel mít světlé vlasy. Možná je má odbarvené. Prý jsou takoví fintilové...
Starý muž položil obě ruce na okraj okna a zkroutil prsty dovnitř. Pořád ještě neřekl ani slovo. Ale Nick cítil najednou úžasnou ospalost.
"Kdo," pronesl starý muž znělým hlasem.
Ale nedokončil tu otázku. Shrbená postava se najednou vymrštila tak prudce, že ten pohyb nebylo možné takřka zachytit. Tělo se vzepjalo. Z opačné strany se k taxíku přiblížily dvě tři osoby. Dvě ženy, jedna s vlčákem na vodítku a uniformovaný policista.
Nick zaslechl změť hlasů a setřásl ze sebe rozpaky, které v něm vyvolal starý pán. Protějším okénkem se podíval doprava a viděl skupinku, která vystoupila z keřů. Ženy hned ukázaly na Nicka. Pes se rozštěkal.
Nick se otočil doleva a zjistil, že starý muž zmizel. Využil zřejmě krátké chvilky nepozornosti a zmizel.
Policista přistoupil k okénku auta a natáhl ruku. "Legitimujte se, prosím," vyzval ho. "Víte, že zde nesmíte parkovat? A kromě toho musím vyšetřit poněkud pikantní tvrzení těch dvou dam - prý jste spal ve voze nahý." Jeho pohled sklouzl po Nickových šatech. "Jste snad...?"

Lilith procházela strašidelným domem.
V podstatě byla ještě zmatenější než předtím a poprvé jí přišlo na mysl, že je v těch zdech vlastně zajatkyní...
Setkání se stařenou nepřineslo odpověď na skutečně naléhavé otázky o jejím původu.
Zamířila do pokoje, který kdysi patřil jí. Byl to pokoj s rozbitým obrazem.
Když do něj vešla, zjistila, že místnost tady pořád ještě byla, ale zmizely nejen střepy a fotografie, ale veškeré vybavení pokoje!
Místnost byla docela prázdná. Holá. Stěny byly pusté a měly barvu syrového masa.
Otrhané šaty Lilith stále více svědily na kůži. Doufala, že v některé ze skříní najde něco vhodnějšího. Jenže protože tady už žádný nábytek nebyl, musela si tuto naději nechat zajít.
V pusté místnosti se zdržela pouze krátce. Bezděky očekávala, že se dostaví další vize, ale to se nestalo, takže Lilith pokračovala v hledání v dalších místnostech.
Ty byly bez výjimky prázdné.

Všechno se změnilo.

Spousta fotografií, které zachycovaly okamžiky z jejího života, sice pořád ještě visely na stěnách, ale obsah rámů zmizel. Místo toho tam pulsovalo něco tmavého, jako orgán v otevřeném těle...

Lilith odešla z horního patra. Navzdory tomu, co se stalo, byla klidnější. Připadalo jí, že se její rozum a pocity pohybují na dvou oddělených kolejích.

Také přízemí prozkoumala jen zběžně. Když došla ke schodům do sklepa, věděla, kam ji vede její nutkání.

Ačkoliv i svíčky zmizely, v celé chodbě bylo i nadále jasno.

Sklep byl ovšem výjimkou.

Hned za prahem dveří začínala tma. Lilith měla dojem, že se vnořila do něčeho hustého, ale vzápětí ten pocit pominul. Našmátrala schody a zábradlí, které vedlo podél spirálovitě točitého schodiště.

Dokonce ani Lilithiny vytrénované oči dlouho v té tmě nic neviděly. Musela se opatrně sunout podél zábradlí.

Připadalo jí, jako by schody nebraly konce. Vzduch byl stále těžší a vypadalo to, že už neobsahuje téměř žádný kyslík. Byl plný pronikavých zápachů, jako by ještě jednou prošel plícemi a zase byl vdechován. Lilith připadalo, že se ve vzduchu vznášejí drobné částice prachu, takže se jí svíral krk a neustále ji to dráždilo ke kašli.

Bez jakéhokoliv varování došlápla najednou bosýma nohama na studenou podlahu na konci schodiště a vzápětí vzplanulo světlo, jehož zdroj nikde neviděla.

Matný, mihotavý jas, ve kterém se jasně ukázalo, že sklepení je v hrozném stavu.

Lilith zírala nahoru. Ale točité schodiště se i nadále ukrývalo před jejími zvědavými zraky. Už po několika otáčkách se ztrácelo v černočerné tmě.

Lilith přelétla pohledem podzemní místnost, která byla pravým opakem toho, co viděla předtím v domě, ba i v podkroví. Byl tady všude prach a mezi starým harampádím visely jemné pavučiny.

Hrubě otesané kamenné pilíře podepíraly nízký strop, kterého se Lilith mohla téměř dotknout, když zvedla ruce. Mezi nimi probíhaly odsazené červotočem prolezlé dřevěné trámy, na nichž visely železné řetězy určené k neznámému účelu. Pavučiny byly věkem zčernalé. Visely odevšad, nasáklé sklepním vlhkem jako těžké závěsy. Nebyl tady žádný průvan, který by těmito morbidními sítěmi províval.

Na podlaze ležela hustá vrstva prachu posetá otisky nohou.

I tam, kde Lilith vyčkávavě stála, zanechaly její nohy, když teď vcházela dál do sklepení, otisky, které se podobaly předchozím. Při důkladnějším pozorování se dalo zjistit, že se zde střídají dva tvary a velikosti nohou. Menší, drobné ženské nohy. Zdálo se, že před pořádně dlouhou dobou tady nešly více než dvě osoby.

Podivné zapraskání způsobilo, že Lilith sebou škubla. Znělo to, jako by se o sebe třely dvě vrstvy horniny nebo jako by se dělo něco nahoře v domě...

Strach, že by tady mohla zůstat pohřbená zaživa, ji přepadl jako divoké zvíře. Vydržela jen proto, že měla neklamný pocit, že ji tady dole čeká to, o čem hovořila ta stařena.

Poselství její matky...

To, co po chvíli našla, jen vystupňovalo skličující atmosféru, která zde vládla.

Lilith kráčela, jakoby přitahovaná magickou silou k rakvi, která spočívala uprostřed sklepení na půl metru vysokém podstavci.

Byla to dřevěná rakev.

Natřená na černo.

Stará.

Lákající...

Lilith téměř utrpěla šok, když na jinak jednoduchém víku bez ozdob přečetla své jméno.

Poklekla před ním.

Prsty přejela po zdobném písmu. Každé písmeno bylo jako bodnutí do srdce.

Než se pustila do zvedání víka, zauvažovala, co se stane, když rakev nebude prázdná...

Nedovedla tu myšlenku do konce.

Víko bylo lehké jako pírko. Naprosto nehlučně se otevřelo v pantech nahoru.

Lilith zírala do rakve, která ji přímo vybízela k tomu, aby do ní ulehla, zavřela za sebou víko a přečkala čas v temnu a klidu. Hodiny, dny, měsíce...

Odolala tomu svodu.

Rakev nebyla docela prázdná.

Lilithiny oči utkvěly na rudých šatech s odvážným výstřihem, které někdo položil na vnitřní čalounění rakve.

Tyto šaty vypadaly docela jinak, než hadry, které měla na sobě.

Byly nové.

Pohodlné.

Hříšné...?

Nádherné! Lilith si na chvíli vzpomněla na to, co s ní prováděl Nick. Nebo ona s ním.

Narozdíl od toho, co prožila s Haroldem, byla vzpomínka tataxikáře velice čerstvá a vůbec velmi živá. Sex s Haroldem se jí v porovnání s tím zdál jako druhořadý zážitek. Přímo jako zklamání, protože laťka byla položena výš...

Svědící šaty se jí svezly z těla téměř samy od sebe. Když se dotkly kamenné podlahy, zapraskalo to a začaly se rozpadat. Lilith si toho nevšimla. Sáhla už po rudých šatech v rakvi.

Na omak byly jako chladivý vánek. Nemusela se příliš namáhat, aby si je oblékla. Vklouzla do nich, jako by byly ušity přímo pro ni. Bezvadně obepínaly Lilithinu postavu a sahaly těsně pod zadeček. Projel jí pocit neuvěřitelného vzrušení. Tady?

A pak se ukázala odvrácená strana mince.

Každým čtverečním centimetrem pokožky, pokryté šaty, projela krátká prudká bolest - jako by se do ní zakously tisíce drobných zubů, opatřených háčky...

Stejně prudce, jak bolest přišla, také opadla.

Lilith, která instinktivně zavřela oči, zmateně zamrkala, když se na sebe podívala.

Šaty z rakve jí seděly jako ulité. Vypadala v nich až závratně dokonale a každého, kdo by ji spatřil, by rázem připravila o rozum. Muže i ženy!

Lilith se několikrát zhluboka nadechla. Pak si řekla, že ta bolest byla jen projevem předrážděných nervů. Jenže tak jednoduché to zas nebylo.

Ta bolest byla jen předzvěstí.

Tu se Lilith náhle zmocnila vize takové intenzity, že předchozí vidění vypadala v porovnání s ní jako jemný vánek vedle běsnícího orkánu.

Lilithino tělo našlo ještě cestu do rakve, kde se pak uvolněně natáhlo. Pak se zavřelo víko a před jejím vnitřním zrakem se začal odvíjet "film"...

Sydney 1896.

Vítr, který vanul od širého moře, chutnal slaně. Rackové skřehotali a nad zálivem se ještě vznášel ranní opar, když loď, která milence přivezla před dvěma dny na jižní polokouli, zvedla kotvy.

"Mám strach," přiznal vousatý muž. Vypadalo to, že ranní chlad vůbec nevnímá. Nahý se obrátil k ženě, čekající schouleně na svém lůžku. Buď spala s otevřenýma očima nebo bděla se zavřenýma jako teď.

Prudce oddychovala.

Muž si ji chvíli mlčky prohlížel. Pak si lehl k ní. Jednou rukou hledal její teplý klín a druhou šmátral po ňadrech.

"Řekni něco," poprosil ji.

Rty, které mu připravily tolik rozkoše, se sotva pohnuly.

"Co bys chtěl slyšet?"

Měla hrdelní hlas.

"Že jsme konečně mimo nebezpečí - mimo jejich dosah..." Odmlčel se.

"To už nebudeme nikdy. Jedině, že by..., "zarazila se.

"Jedině co?"

Zvedla se pohybem ladným jako šelma. Teprve když klečela a pak se posadila na paty s tělem vzpřímeným jako svíce, bylo vidět opasek, který se jí vinul kolem útlých beder. Jinak byla nahá jako její průvodce.

"Zapomeň na to!"

"Jak bych mohl...?" Kolem úst mu pohrával jemný úsměv, který vypadal uprostřed hustých vousů jako rána.

Pořád ještě nepochopil vážnost situace, pomyslela si žena. Pořád ještě koketuje s nebezpečím, které si ani nedokáže představit. Pro něj budu navždy exotickou ženou. Mohu mu dát to, co mu žádná jiná žena nedala.

Byly to cizí, zapovězené pocity, jimž se oddala.

Bylo to proti zákonu.

Ale nelitovala ničeho.

Podle pravidel rodiny ztratila právo na svou existenci. Ale všechno to bylo ještě mnohem komplikovanější...

"Proč tedy musíme z Anglie, když je jedno, kde se ukryjeme?" zeptal se.

"Protože se musíme alespoň pokusit jim uniknout - a protože jsem chtěla získat náskok. Mnoho času už nezbývá..."'Olízla si rty. Ačkoliv právě před chvílí skončili, zase se jí zmocnila touha pomilovat se s ním.

Chápe vůbec, jakou oběť přinesla?

Nehloubala už dál nad tou otázkou a přitáhla ho k sobě. Společně klesli na lože. Její jazyk vytvořil vlhkou stopu od jeho krku až k pravému chodidlu, kde ho pak rozpustile kousla do palce.

Věděl, že má ostré zuby.

Zasténal. "Nemyslíš si, že už je pomalu na čase porozhlédnout se po jiném místě než je tahle polorozpadlá barabizna?"

"Později!" zašeptala. "Ať je cítit, že se milujeme. Copak je něco více povznášejícího než emoce dvou lidí, kteří se milují?"

Nechápal. Teprve, když si lehla na něj a začala se rytmicky pohybovat, uvědomil si skrytý význam jejích slov.

Ztuhl na lůžku.

Nejen na jednom místě - všude.

"Jak jsi to myslela?"

Normálně reagovala na jakékoliv přerušení velmi podrážděně, jenže tentokrát jako by na ně přímo čekala.

"Budeme mít spolu dítě," řekla zastřeným hlasem. "Dceru...!"

Vytřeštil oči. Chvíli měla strach, že zašla příliš daleko a on teď pod ní zemře.

"Vzpamatuj se, nebo chceš, aby to byl hned pohrobek?" pronesla ironicky.

Uchopil ji a převalil ji na záda. Bezděky se dotkly jejich boky, z čehož měla žena patrnou rozkoš. Pak ji políbil tak vášnivě, že se ani ona už nedokázala ovládnout a znovu ho dráždila.

Teprve když ulehli vyčerpáni vedle sebe, řekl: "Nevěděl jsem, že je to možné...!"

"Já ano." Usmála se.

"Od kdy to víš?"

"Od chvíle, kdy jsme ji zplodili. Věděla jsem to hned..."

Tvrdošíjně se ptal dál. "Kdy?"

"Krátce předtím, než jsem naléhala na to, abychom odjeli z Anglie."

"Tedy před třemi měsíci... Tak to nám zbývá ještě šest..." Zasněně se zadíval k děravému stropu, kterým profukoval mořský vítr.

Přikývla. "Ještě šest týdnů."

Nepochopil, že se nepřeřekla. "Měsíců!" opravil ji.

"Týdnů!" namítla sebejistě, jak to může udělat jen žena, která v sobě nosí rodící se život. "Nezapomínej, kdo jsem. U nás jde čas trochu jinak, než u vás, směšných červů..."

Strašně ráda si dělala posměšky z lidí, které - jak tomu říkala - bylo možné pít.

Najednou zapochyboval, že to bylo něco víc než jen její momentální žertík. "A ty už víš, že to bude děvče? Odkud?"

Její odpověď ho překvapila neméně než všechno ostatní. "Žena takové věci vycítí. A kromě toho jsem si to přála."

Opatrně jí dlaní přejel po plochém břiše. Zavrtěl hlavou a zase ji odtáhl. Myslel si, že se pěkně ztrapnil, ale ona jeho ruku přitáhla zpátky.

Po chvíli se ho zmocnil zvláštní pocit.

Vědoucně se usmála.

Bylo ovšem zapotřebí ještě hodně přesvědčování, než jí uvěřil do všech důsledků.

Ještě toho dne si v rychle se rozrůstajícím městě pod ochranou britské koruny vyhledali bezpečný příbytek.

V okolí přístavu se to hemžilo dobrodruhy a zkrachovalými existencemi. Mnozí z nich zastavili ve staré vlasti všechno své poslední jmění, aby sehnali peníze na plavbu přes oceán. A kde nestačil výtěžek pro celou rodinu, přijížděly celé karavany samotných mužů, kteří tady hodlali zkusit štěstí. Někde se našlo zlato a od té chvíle jako by se všichni pomátli. Dospělí lidé se chovali jako blázni, když šlo o to vyprat v říčním písku několik zlatých valounů.

Sydney bylo v těch dnech jednou z prvních stanic, kde se přistěhovalci vyloďovali. Potloukalo se tady mnoho pobudů. Žena - když navíc vypadala tak nápadně dobře a pohybovala se tak sebevědomě jako tato - nebyla za normálních okolností v bezpečí ani v doprovodu muže. Potloukali se tady totiž opilí námořníci, kolony zajatců spoutaných v okovech nebo rovněž spoutaných domorodců, kteří tady sloužili jako levná pracovní síla vydražovaná na trzích. O nic lepší nebyli ani takzvaní strážci pořádku: byli zkorumpovaní, pořád rozčilení a neustále posedlí po hezkých dívčích zadcích.

O dvojici, která se všude vyptávala na nějaký dostupný domek, se kupodivu nikdo nestaral. Občas se ti dva pohybovali jako z kulis vyřezané osoby mezi strhanými, agresivními postavami, ochotnými zabíjet pro každou maličkost.

Uličky a ulice připomínaly většinou orientální bazar a krákání papoušků v klecích se podobalo křiku malých odstrkovaných dětí.

Trestaneckým táborům se vyhýbali. Nakonec přece jen našli něco na jihozápad od středu města - ještě ne zcela dokončený domek, jehož majitele nedávno našli mezi odpadky z jatek a téměř ho od nich nemohli rozeznat. Někomu zřejmě zkřížil plány. Hlava, končetiny a trup ležely roztroušeny pod vnitřnostmi, z nichž se kouřilo.

To se ovšem stalo před příchodem těch dvou. Neměli s tím nic společného a jen jim ta situace přišla vhod, protože britská koruna se po tomto zločinu chtěla domu vzdát za pakatel. Doposud ovšem nikdo neprojevil zájem.

Když se nastěhovali, zbylo jim ještě dost peněz, aby si mohli nechat budovu dokončit podle svých představ. Už tehdy se dům skrýval v hustém parku. Následovala metr silná zeď. Dosud nezasklená okna a nedokončené otvory dveří nechali zazdít, což kupodivu nevyvolalo sebemenší překvapení řemeslníků. Pro ty to byla stavba jako každá jiná. Když se večer vraceli domů, v kapsách jim cinkaly peníze a v hlavách jim vrtala vzpomínka na práci, kterou ještě nikdy nedělali...

Stavební práce pokračovaly skvěle.

Muži, který do této kolonie přijel se svou ženou z Anglie, bylo den ode dne více nápadné, že se jeho milenka, se kterou ho sice nepojil oddací list, ale něco mnohem silnějšího, mění.

Zachvátil ji smutek. Její touha být mu fyzicky nablízku, přitom rostla stejnou měrou jako jeho dojem, že se mu vnitřně vzdaluje.

Až ji jednoho dne - přesně tři dny před termínem jejího slehnutí - vyzval, aby si promluvili.

Nejprve mu dávala jen vyhýbavé odpovědi. A to, jak se na něj dívala, jak se ho dotýkala a hladila ho, vlastně nepřipouštělo pochybnosti, že ho miluje víc než cokoliv jiného na světě. To ho sice trochu uklidnilo, ale neustoupil.

"Tak proč jsi potom tak smutná? Všechno vypadá dobře. Sama jsi přece řekla, že můžeš proměnit tenhle dům v pevnost, v níž nebude muset mít naše dítě strach před nástrahami. Ale co ti tedy působí starost? Cítím přece, že se něco děje!"

"To je právě nevýhoda, když jsou lidi navzájem tak těsně propojeni." Dokonce i v této situaci nepostrádal její hlas ironický podtón. "Není prostě možné nic před tím druhým skrýt."

"Takže ty něco skrýváš?"

"Ano."

Nepocítil ovšem úlevu, že ji dostal až tak daleko. Cosi nevysvětlitelného mu sevřelo hrdlo. Stačilo jí pouze pohlédnout do bezedných očí a zmocnila se ho hrůza. "A co?"

Vzala ho za ruku a něžně mu sála prsty. Její pohled jako by byl upřen kamsi do neobjevených světů.

"Víš už teď, že nám bude dopřáno dítě," řekla zamyšleně.

Přikývl.

"Jsem upír a ty jsi člověk," pokračovala dál. "To dodává přirozenému pudu rozmnožování dost zvláštní rozměr."

"Kam tím míříš?" Nedokázal už zkrotit svou netrpělivost. Zmocňovalo se ho stále pochmurnější napětí. Bylo pro něj už dávno nade vší pochybnosti, že její smutek nepramení z toho, že by mu chtěla sdělit něco potěšujícího. Měl tolik lidského instinktu, že k tomu nepotřeboval magických schopností.

"Když se spojí upír s člověkem," řekla, "poruší tím základní zákony - o tom jsme často mluvili."

Opět přikývl. Netrpělivostí se mu roztřásly rty.

"Nejhorším ze všech provinění z pohledu mých druhů je a navždy zůstane," pokračovala dál v načaté myšlence, "když se někdo vyzná z lásky smrtelníkovi a když z této lásky vzejde něco, co..."

"Méně poeticky, prosím!" přerušil ji nervózně. Protože byl založením romantik, pochopila, co se odehrává v jeho nitru.

Odpustila mu s pokrčením ramen. "Zkrátím to: Jestli naše láska nebude dost silná, přijde dítě na svět mrtvé."

Rysy jeho tváře se křečovitě stáhly. A to tím spíš, když pochopil, že toto není skutečný nebo jediný důvod jejího smutku.

"To ne!" pokusil se ji povzbudit. "Naše dcera bude žít. O tom, co nás spojuje, přece není nejmenších pochyb!"

Trpce se usmála. "O tom jsem také přesvědčena."

"Takže kde je problém?"

Pokusila se o úsměv, který byl prostý vší bolesti nebo melancholie.

"Je nám předurčeno," řekla stále ještě zachmuřena a bylo nade vší pochybnost, koho myslí oním nám, "že upírka porodí dítě a při porodu zemře..."

Stál, jako by do něj udeřil hrom a zdálo se, že uvažuje, jestli jí může věřit.

" To není pravda..."

"Je to pravda. Bylo by pošetilé předstírat si něco jiného. Ta pravidla jsou prastará. A budou platit, dokud jednoho dne nepřestane existovat vesmír."

Ještě nikdy ji neslyšel takto mluvit. Byl šokován drastickými slovy. Nejvíce ho ovšem ubíjela - při všem smutku - samozřejmost, s níž mu oznámila, že může volit pouze mezi ní a dítětem v jejím lůně. Že toto dítě znamená pro ni současně rozsudek smrti, jestli přijde na svět živé!

A už z jejích následujících slov bylo jasné, že neměl ani tuto volbu. Pro upírku, která se postavila proti zákonům svého druhu, zřejmě nebylo nejmenších pochyb, že dítě přijde na svět živé.

"Nechápu, jak jsi to mohla dopustit, když jsi věděla, jak to skončí!" rozčílil se. Ale už při další větě klesl jeho hlas do hluboké apatie. "Kdyby byla pravda to, co říkáš, nebylo by to totiž nic jiného, než že spácháš předem oznámenou sebevraždu..."

Vzala ho za ruku. "Vím, že se na to nemůžeš dívat jinak, a přála bych si, abych ti mohla o svých pohnutkách říci více. Jenže kdybych to udělala, uvrhla bych naše dítě do nebezpečí. Nemohu vyloučit, že se jednoho dne dostaneš do spárů našich pronásledovatelů. Bylo by neodpustitelné, kdybych ti propůjčila vědomosti, které by se daly použít jako zbraň proti našemu dítěti."

Stál, jako by se díval do propasti, která se před ním rozevřela. Vyhýbal se jejímu pohledu a měl-li být upřímný, v té chvíli ji nenáviděl.

"Nemáš důvěru," zamumlal.

Ještě nikdy mu nepřipadala tak nepřístupná, jako ve chvíli, když odpovídala: "Ty nezůstaneš ničeho ušetřen," řekla. "Nemohu tě ničeho ušetřit. Na mě samotnou teď nečeká nic než peklo, které je horší než umírání. Nech mě teď o samotě, musím se postarat o kolébku naší dcery. Aby mohla vyrůstat v bezpečí. Nikdo z mého druhu nesmí rušit její vývoj..."

Bezmocně zaťal pěsti. "Pověry," vyrazil ze sebe, jako by tím mohl změnit předem stanovený osud. "To, co povídáš, jsou všechno samé zatracené pověry...!"

"Mlč!" sykla. "Tohle nikdy neříkej!"

Nechápal, co tím chtěla říci, prudce se otočil a vyšel z místnosti.

"Pověry!" vykřikl na ni.

Ale o tři dny později toho u jejího lože litoval a pochopil, že pověra může být velice silnou vírou.

"Ničím ses neprovinil." Dodala svému hlasu pevného tónu, ale stačilo, aby se na ni podíval a bylo mu jasné, že se blíží její konec.

Porodila téměř bez jeho pomoci a drobounký uzlíček jí teď ležel na prsou. Nepřenesl přes srdce, aby jí ho vzal, ačkoliv se děsil chvíle, až začne dítě brečet, že ho matka opustila.

"Všechno jsem připravila..."

Její sinalá tvář svítila jako obličej světice. Nikdy dosud neviděl půvabnější matku a dítěti zatím nevěnoval jediný pohled.

"Musíš mi slíbit, že ji nikdy nebudeš nenávidět," řekla teď, protože vytušila jeho tajné myšlenky. "Slib mi to teď! Nemůže za to, že umírám. Bylo to jen a jen mé rozhodnutí!"

Zaťal pěsti: "Slibuji."

"Chci, aby se jmenovala Lilith," řekla. "Lilith Edenová."

Poprvé se v jeho tváři objevilo něco jako bezmezná zoufalost. "Nikdo z nás se přece nejmenuje Eden!"

Přikývla. Paží objala uzlíček, který od chvíle, co se ocitl v tomhle nezvykle chladném světě, ani jedinkrát nezakřičel.

Od počátku to dítě vypadalo podivně vyzrálé. Ne jako ostatní novorozenci se svraštělou kůží, která se teprve postupně vyhlazuje a jejichž kosti teprve musejí ztvrdnout a nabýt definitivních tvarů.

A měla pravdu.

Byla to holčička.

"Vím, že to pro tebe nebude jednoduché. Z tohoto domu budeš moci odcházet jen pro to nejdůležitější. Pečetě jsou vystaveny na tebe - a jednoho dne na Lilith. Jinak se nikdo nebude smět přiblížit k její kolébce, jedině, že bys zatoužil po jiné ženě, což bych ti nezazlívala. Nemusíš se kvůli mně stát mnichem, ale pamatuj: ať si zvolíš kohokoliv, kdo by překonal pečeť na tvé ruce, bude to fungovat jen po tvém boku. Jestli si myslíš, že budeš muset povolat člověka, pak vám to společenství vydrží až do jeho smrti! Jen ty nebo Lilith budete moci jednou vyjít ven a vejít dovnitř. Kdyby se někdo z mého druhu pokoušel tě sledovat, nebo vniknout dovnitř bez tebe, v mukách zahyne. Víc nemohu udělat, ale vím, že to bude stačit."

Hovořila tak jistě, tak skálopevně přesvědčena tváří v tvář smrti. "Nevěděl jsem, že máš takovou moc," řekl drsně. "Vždycky jsem si myslel, že vím, pro koho bije moje srdce. Ale dnes o tom pochybuji."

Smutek v jejích očích jako by pominul. "Nemohla jsem ti říci všechno. Je lépe, když to všechno nevíš. Odpovědnost by tě zardousila."

"O čem to mluvíš?"

"O Lilith..." Hlas jí slábl. "O jejím předurčení."

S posledními výdechy vyhasínajícího života jej zasvětila do mystérií, která mu brala dech. Podala mu také váček, v němž byl téměř průsvitný prášek, a sdělila mu, k čemu je.

A k čemu je dům, který proměnila v zakletou hrobku faraónů.

Její poslední slova před smrtí byla: "S Lilith nebudeš mít problémy. Není jako ostatní děti. Musíš se jen postarat, aby tu a tam dostala životodárnou látku - všechno ostatní se stane samo sebou. Za sto let bude zralá, aby opustila tento úkryt a aby splnila své poslání..."

Vysvětlila ještě, co myslela onou životodárnou látkou. Krev, znělo mu v hlavě, když zavřela oči navždy.

Když jí pak ze ztuhlých rukou vzal dcerku, nevydala ani hlásku. Lilith zřejmě cítila, že je mu vydána napospas. Současně ovšem objevil něco, co mu zabránilo, aby ji v té chvíli nebo snad i navždy nenáviděl.

Vypadala přesně jako její matka - už jako novorozeně měla její rysy, její oči, její tichý vědoucí úsměv.

Jeho největší obavou bylo, že se milenka rozpadne v prach. Věděl o této vlastnosti upírů.

Ale nic takového se nestalo.

Její tvář si zachovala i po smrti nesmírný půvab. Pohřbil ženu v nejhlubším místě sklepení, aby ji venku mimo dům nevystavil nebezpečí, že ti, kteří ji nenávidí, ji opět vykopou a budou s jejím tělem provádět kruté obřady.

Zmínky o poslání Lilith mu už nešly z mysli. Po letech si všiml, že na něj ve chvíli smrti jeho ženy muselo přejít víc, než jen to, co slyšel. Při všem, co se stalo, vždy intuitivně věděl, jak má jednat.

Tak, jak mu to kladla na srdce, opouštěl dům a dceru vždy jen na krátko. Dívka se vyvíjela v bytost, která mu naháněla stále větší hrůzu. Když už psychicky nedokázal snést samotu pouze s ní, vzpomněl si na jistou pasáž věštby.

Nepřivedl si však žádnou jinou ženu, ale obstaral Lilith kamarádku, se kterou si mohla hrát.

Z jistého domova, který si ani jméno domov nezasluhoval, ukradl dítě. Bylo to dítě popraveného vraha a nevěstky, kterou uškrtil její nápadník.

Děvčátko mělo pět let, když ho za ruku provedl pečetí. Jmenovalo se Marsha.

V roce, kdy bylo založeno Australské společenství národů, které odepřelo černochům jejich práva, došlo také k onomu prvnímu zvláštnímu případu, jaké se v následujících letech v nejrůznějších obměnách opakovaly častěji.

Lilithin otec sledoval jakéhosi domorodce, který se potloukal v zahradě domu a ve své řeči opěvoval každé místečko, každý strom, každou rostlinku.

Tento domorodec vypadal úplně jinak než ti, kteří žili uzavřeni v rezervacích nebo byli dáni do želez, aby sloužili svým bílým pánům.

Tenhle se pohyboval zahradou, jako by vše, co tady bylo, včetně domu, patřilo jemu!

Lilithin otec uvažoval, že ho vyžene. Pak od toho ovšem upustil, protože domorodec s jednoduchou bederní rouškou a širokým nevinným obličejem - ne nepodobný dítěti zabalenému do plenek - na něj nepůsobil nepřátelským dojmem.

Poté, co přestal s opěvováním všech míst zahrady, se postavil tak, aby měl výhled na dům, upadl do meditativní strnulosti a pak několik hodin bez pohnutí dřepěl. Nakonec, rovněž nepozorován, zase zmizel.

V následujících týdnech a měsících tu a tam přicházel, ale vypadal tak neškodně, že věci v domě pokračovaly beze změny dál.

Stejně jako Lilith byla i Marsha v určitých odstupech uváděna přesnými dávkami onoho prášku do magického spánku, který v sobě zřejmě spojoval více účelů. Fáze spánku pomáhaly Lilith překonat neuvěřitelnou dobu sto let, která byla potřebná k dosažení zralosti. Obě dospívající dívky kromě toho v těchto etapách snily "docela normální život", v němž běžel čas pomaleji než ve skutečnosti mimo dům. Jeden rok uvnitř byl jako pět let venku.

Ani Marsha už postupem času nepotřebovala normální potravu. Prášek v ní docela pozměnil látkovou výměnu. Vypadalo to, že dívka vůbec nemusí jíst a do magického spánku upadala stále méně. Mezi ní a otcem Lilith se vyvinul vztah, jako by byla Marsha jeho vlastní dcerou. Hodně si spolu povídali. Marsha, která už mezitím byla dostatečně o všem informována, převzala dobrovolně jeho povinnosti a Lilithin otec ji stále více zasvěcoval do zvláštního osudu Lilith.

Na rozdíl od Marshy potřebovala Lilith v určitých intervalech čerstvou lidskou krev. Proto byl její otec nucen tu a tam opustit dům a obstarat ji.

Jednoho dne - Lilith opět ležela v magickém spánku, Marsha náhodou ne - prošel Lilithin otec jako nesčetněkrát předtím pečetí. Marsha musela bezmocně přihlížet, jak ho přímo před domem přepadla banda, ze které se v krátké chvíli vyklubali upíři.

Marshe bylo v té chvíli biologicky asi dvanáct let.

Lidé ovšem psali rok 1929.

Lilithin otec neměl sebemenší šanci. Pokusil se ještě utéci zpátky do domu, ale oni ho nepustili. Byl zabit tím, že mu zlomili vaz, a pak ho odtáhli pryč.

To celé přišlo jako blesk z čistého nebe, protože po celé uplynulé roky to vypadalo, jako by byla obava Lilithiny matky přehnaná. Kromě onoho neškodného domorodce se nikdy ve zdech zahrady neobjevila jediná bytost. Pečetě působily už na dálku a zvědavce odrazovaly od pouhého vstupu na pozemek.

Jenže tou vraždou začala celá řada pokusů vniknout do domu - které ovšem vždy ztroskotaly. Nikomu se nepodařilo překonat magickou ochranu. Ale mnozí se o to pokoušeli.

Pro Marshu začal čas, kdy se měla skutečně osvědčit.

Našla dopis, který zanechal Lilith otec v předtuše, že se jednoho dne z některého ze svých výletů nevrátí. Z tohoto psaní se dozvěděla, že magického prášku není dost, aby vystačil k udržování onoho nevysvětlitelného snového stavu po delší dobu pro dvě osoby. A v dopise byla obsažena dost krutá prosba. Protože Marsha sama nebyla schopna projít pečetí a nebyla by toho zatím schopna ani Lilith, bylo třeba najít jiné řešení, jak udržet naživu dceru upírky a normálního smrtelníka. Marshe bylo už dávno jasné, že v magickém spánku potřebuje Lilith nejméně "životodárné šťávy", kterou od ní vyžadovalo dědictví po matce. Co bylo jednoduššího, než udržovat Lilith od této chvíle v permanentním spánku?

Lilithin otec naznačil toto východisko, zároveň ovšem uvedl dodatek, který nebyl pro Marshu tak docela bez problémů. Měla totiž dávat Lilith od této chvíle prostřednictvím transfúze stále menší množství své vlastní krve.

Potřebné přístroje našla Marsha ve sklepě.

Mohla by odmítnout. Nebyl už tady nikdo, kdo by ji mohl přinutit, aby přinesla takovou oběť. Mohla by Lilith probudit, ale to by pak zřejmě nikdy nedosáhla zralosti, která byla potřebná k tomu, aby jednoho dne mohla splnit své poslání.

Marsha se rozhodla, že neodmítne.

Dávno se už stala součástí plánu, jehož skutečné podrobnosti neznal ani Lilithin otec.

Následující roky a desetiletí byla sama.

Pro Marshu bylo velmi bolestivé vidět svou dřívější kamarádku, jak nestárne, ale jak dospívá do zralosti. Lilith rozkvetla v krátké době v žádostivou překrásnou mladou ženu.

Pro Marshu proběhla tato fáze, během níž se z dítěte stala ženou a nakonec stařenou, přímo závratnou rychlostí. Sama byla krásnou dívkou. Jenže v době, kdy mohla mást hlavy mužům a kdy sama cítila příslušné potřeby a žádosti, tady nebyl nikdo, kdo by ji mohl uspokojit.

Tyto roky a neustálé odebírání krve zanechávaly stopy.

Marsha se potácela mezi depresemi a nadějí, že v jejím životě přece jen dojde k obratu.

Tato naděje se nesplnila.

Ale kolem roku 1980 se stalo něco, co na krátkou dobu povzbudilo Marshinu naději. Jednoho dne ji jakési zvuky zavedly do jedné z místností nahoře. Když otevřela dveře, stál najednou před ní domorodec, kterého po celé roky vídávali v zahradě.

Neřekl ani slovo a ani na něm nebyl patrný strach, jako třeba na přistiženém hříšníkovi. Jen pronikavě zíral na Marshu, vykročil směrem k ní a zmizel.

V následujících letech si Marsha neustále říkala, že ji oklamaly smysly. Nikdy nenašla přesvědčivé důkazy, že by k onomu setkání skutečně došlo. A tak se také ztratila naděje, že by ještě bylo možné dům opustit. Pečetě odolávaly všem jejím pokusům.

Stárla.

Jediným účinkem prášku, který jí byl podáván v dětství, bylo, že nebyla odkázána na jakoukoliv potravu.

Útoky upírů byly postupem času stále méně častější a po jisté době ustaly docela.

A pak přišel den, kdy Marsha cítila, že se blíží její konec. Pokud šlo o její tělo, vypěstovala si postupně neomylnou citlivost. Smrt jí nedávala žádnou jinou možnost, než Lilith předčasné vzbudit.

Dva roky před naplněním věštby.

Marsha si namlouvala, že tyto dva roky nebudou tak důležité.

Jenže Lilithina reakce poté, co procitla, ji vyvedla z omylu.

Bylo už ovšem pozdě.

Věci se uvedly do pohybu.

Šok, který vyvolalo vytržení z magického spánku, způsobil, že naprosto zmatená Lilith vyběhla z domu.

Pečetě jí nekladly žádný odpor.

Vyběhla do cizího, násilného světa, do něhož předtím ještě nikdy - s výjimkou snů - nevkročila.

Nemohlo to dopadnout dobře...

A také to nedopadlo dobře!

A přece - pomyslela si Lilith, když scény z minulosti zase vymizely - mohlo to skončit mnohem hůř!

Podstatně hůř.

Tenhle Hadrum byl strážcem, který po zavraždění jejího otce čekal celé desítky let na to, až někdo opět vyjde z domu.

Museli existovat i další strážci, kteří hlídali dům ve dne. Hadrum toho nebyl schopen, což dokázala jeho reakce na vražedné sluneční světlo...

Lilith ještě dlouho ležela v příjemné tmě rakve a přemýšlela o tom, co se tak nezvyklým způsobem dozvěděla.

Může důvěřovat svým vzpomínkám?

Události z minulosti až po dnešek prostě ještě jednou prožila - neodvíjely se pouze před jejím vnitřním zrakem.

Ale prožila je jako kdo?

Kromě obrazů zažívala i myšlenky a pocity různých osob. Nejprve své matky, pak otce a později Marshiny.

Odkud přišly tyto informace?

Měl je snad v sobě zakódovány tento dům?

Nebo snad dokonce rakev?

Zatímco takto uvažovala, pomalu šmátrala rukama.

Nadzvedla víko.

Sklepení bylo zalito mdlým světlem, jehož zdroj byl pořád ještě kdesi v neznámu.

Když její prsty zašmátraly po vlastním těle naprázdno, uvědomila si, že podezření, které se jí zmocnilo, je oprávněné: šaty, které našla a které si oblékla, zmizely. Až na drobný kousek látky byla docela nahá. Kolem beder se jí ovíjel pás, který Lilith okamžitě poznala.

Přesně stejně vypadal pás, který nosila její matka!

Před téměř stovkou let... ?

Lilith se najednou zmocnily pochybnosti, jestli už vůbec našla ono poselství, o němž hovořila Marsha. Pod tím poselstvím si představovala něco mnohem osobnějšího než to, co právě prožila...

Pozoruhodné také bylo, že Lilith si ani po této nesmírně živé vizi nedokázala vzpomenout na jména svých rodičů. Zato si uvědomila, že zde dole by měla najít hrob své matky.

Vysoukala se z rakve - v níž - pořád ještě tomu nemohla uvěřit - přečkala tak dlouhou dobu.

Zařízení, kterým Marsha prováděla transfúze, stálo za sloupem opodál. Přístroj vypadal velice primitivně a budil hrůzu. Základní konstrukce jako by byla z šedivého zkamenělého dřeva. Skleněné křivule a gumové hadičky ústily do ostrých kovových kanyl, na nichž ulpívalo cosi tmavého.

Lilith marně hledala vpichy ve své kůži. Marsha hovořila o transfúzích a na rukou stařeny Lilith jasně viděla jizvy po množství vpichů.

Marsha...

Byly ty roky s ní pouhým snem? Jen iluzemi, které vyvolával ten magický prášek?

Ale proč?

Měřeno lidským časem, spala Lilith asi 20 let, zatímco venku zřejmě uplynulo 98 let!

Kromě hlubokého otřesu, který vyvolalo toto poznání, zbývala otázka - proč?

Mohla by doplnit ještě desítky dalších proč.

Také Marsha hovořila o zralosti a poslání, aniž přitom řekla něco konkrétnějšího. Pravděpodobně už o tom ani nevěděla.

Jenže v případě matky Lilith to bylo jinak. Lilith měla dojem, že byla ponechána v nejistotě záměrně!

Jsem upírka - alespoň z poloviny - pomyslela si a vykročila.

Nahota jí nevadila, alespoň doposud necítila chlad. Snažila se otevřít opasek, který jí těsně obepínal bedra. Nepodařilo se to. Neměla zatím jinou možnost, než opasek nosit dál, i když pro ni bylo záhadou, jak se jí na tělo dostal.

Lilith se pokusila vzpomenout si, kde otec pohřbil matku.

Nic přesnějšího se z vize nedozvěděla a sklepení bylo dost rozlehlé, takže se tady dalo leccos skrýt. Stěny, jež ho vytvářely, působily dojmem, že byly vytesány přímo do skály. Lilith si toužebně přála spatřit místo posledního odpočinku své matky.

Nedbajíc na špínu a pavučiny, prohledávala všechny kouty. Dostala se přitom k místu, kde sice ležela stejná vrstva prachu jako jinde, ale nebyly zde ničí stopy.

Lilith užasle zírala na podivný úkaz, že ani její chodidla nezanechávala žádné otisky. Šla prachem jako po mechovém polštáři. Když pokračovala dál, povrch se zase vyrovnal. A o několik kroků dál bylo vše opět normální. Tam otisky chodidel zůstávaly.

Lilith udiveně procházela tím místem. Během krátké doby vytyčila prostor asi metr na dva metry. A této ploše věnovala pak veškerou svou pozornost.

Postavila se přibližně do jejího středu a pak poklekla. Začala rukama odstraňovat vrstvu prachu, což bylo navzdory všemu očekávání docela jednoduché. Mimo onu obdélníkovou plochu se špína hromadila do větší výšky.

Když spatřila hladkou, jakoby skleněnou podlahu, začala pracovat ještě rychleji. Nejprve se domnívala, že se dívá do zrcadla, protože na ni rozmazaně zírala její vlastní tvář. Jenže pak si uvědomila skutečnost a srdce se jí na chvíli zastavilo.

Matka!

Nikdo jí nemohl potvrdit, jestli má pravdu, ale komu jinému by mohla patřit ta strnulá tvář, která na ni zírala přes sklo?

V horečnatém spěchu očistila celou plochu.

Tělo nahé ženy zapuštěné pod zem vypadalo jako zalité do jantaru - a nápadně se podobalo Lilith, která byla - až na

opasek - také zcela nahá.

Sto let se tělo nerozpadlo. O tom nebylo pochyb, i když bylo vidět jen rozmazaně.

"Matko!"

Tentokrát Lilith vykřikla nahlas.

Klouzala po kolenou a drhla dlaněmi podlahu tvrdou jako diamant. Přitiskla se těsně k podložce a hledala v ní nějakou skulinu. Podivný opasek přitom drhnul o zem.

Lilith nepočítala s tím, že by dostala odpověď na své zvolání. Ale v následující chvíli se uprostřed jejích myšlenek ozval hlas.

"Vždy jsem doufala, že tato chvíle jednou přijde. Že dosáhneš zralosti a že opustíš svou kolébku jako bojovnice..."

"Matko?"

Lilith zadržela dech. Konečky nervů ji pálily, jako by stála v pekle plamenů na hranici.

Hlas, který nepotřeboval zvuk k tomu, aby byl vnímán, a kterému přece rozuměla, se chvěl bolestí. "Jestli dopadlo všechno dobře, mělo by podle lidského kalendáře uplynout právě sto let. Tvůj otec je už asi mrtev. Nebyl upírem, takže nebyl nesmrtelný. Dokonce i já, ze starého rodu, jsem musela zemřít, abys TY zůstala naživu! Velice jsem doufala, že jsem udělala všechno správně!

Už se to nedozvím.

Nebo přece jen ano. Jednoho vzdáleného dne. Jenže do té doby to bude ještě dlouhá, nebezpečná a velmi složitá cesta.

Předpokládám, že i tebe bude občas trýznit touha po krvi. Z poloviny jsi sice člověkem, ale z druhé poloviny... mé dědictví nebude možné vždy potlačit. Vůbec se nepokoušej proti tomu bojovat. Nemůžeš se vysvléci ze své kůže - to nemůže nikdo. My všichni, a je úplně jedno, jestli lidé, či upíři, kráčíme po předem rozhodnutých cestách osudu. Může to trvat celý život nebo i věčnost, než člověk pochopí všechny souvislosti. Několika málo jedincům se podaří uzřít jen malý výřez ze všech záhad, jimiž jsou propojeni.

Bylo ti předurčeno, že nahlédneš do mnoha tajemství. Měj neustále na mysli, že jsi JINÁ, jedinečná! Nemusíš brát ohledy na jiné. Odpovědnost budeš mít jen vůči sobě samotné. Budeš-li si myslet, že musíš ukojit svou žízeň, udělej to! Vezmi si to, co potřebuješ! Lidský život nemá význam. Vždyť oni ani netuší, jak jsme je po celá staletí a tisíciletí využívali. Že jsme je v šerém dávnověku, když nás bylo ještě MNOHO, chovali jako dobytek..."

Lilith z těch drsných slov přejel mráz po zádech. Všechno ji zastihlo nepřipravenou. Po všech těch vidinách si představovala matku docela jinak. Dobrotivější.

Všechno se v ní vzpouzelo proti tomu, aby přijala matčinu "filozofii" za svou.

"Copak jsi předtím také nemilovala jednoho z lidí?"

Podle toho, že hlas se ozval dřív, než začala mluvit, poznala Lilith, že podlehla klamu.

Její matka k ní nehovořila teď. To, co Lilith slyšela, bylo pravděpodobně ono zakonzervované poselství, o němž hovořila Marsha. Dialog byl prostě vyloučen. Mohla jen naslouchat. Nemohla ani namítat tam, kde by toho bylo podle jejího názoru zapotřebí.

"...ti slibuje zlatou budoucnost," pokračoval přízračný hlas. "Tvé poslání se dá shrnout stručně takto: Jmenuje se BOJ. Budeš bojovat proti nepřátelům, kteří se vymykají jakémukoliv popisu, ba i tvým dnešním představám. Landru je jedním z nich. Zapamatuj si to jméno velice dobře: LANDRU. Před ním se měj zvlášť na pozoru. Tehdy mi přísahal, že udělá všechno pro to, aby mě zničil. Jestli se dozví, žes opustila toto bezpečné místo - a on se to dozví - nebudeš před ním nikde v bezpečí.

Mnoho ti toho o něm říci nemohu. O jeho původu se toho ví málo, a dokonce i to je rozporuplné. Kvůli jeho zevnějšku se mu také říkalo ‚Bledý'. Putuje po zemi už bezmála 900 let. Možná ještě déle. Jeho stopy se ztrácejí v temnotě času.

O tvém poslání ti zatím nesmím prozradit nic - což ti už naznačuje, že ani já jsem nejednala docela z vlastní vůle. Ani tvůj otec netušil, jak jsem byla předurčena. Svému osudu jsem se mohla vzepřít stejně málo jako ty svému. Především půjde o to, abys potírala upíry, ať už se s nimi setkáš kdekoliv, nebo kde oni zastihnou tebe. Jenže to je pouze polovina pravdy - jen jedna strana mince. Jednou - jak je psáno - sama poznáš celou pravdu. Do té doby vystupuj proti upírům a proti všem, kdo se s nimi spolčují, nemilosrdně, i když se ti zdá divné, že to od tebe žádá upírka jako tvá matka.

Mnoho věcí není tak, jak se ti dnes jeví.

Postupně se dozvíš, kde končí nit tvého osudu.

KRÁČEJ SVOU CESTOU!

To je všechno, co ti ještě mohu poradit. Nepřátel nebude nikdy nedostatek. Přijmi vždycky jakoukoliv výzvu. Řiď se svým citem. I svými pudy. Nepopírej nic, co tebou cloumá. Nepřátelé nemusí být vždy zjevní - totéž platí i o přátelích. Patrně tě vyděsilo to, co jsem předtím řekla o lidech, ale existují samozřejmě výjimky. Jako tvůj otec. Člověk ti může dát to, co nikdy žádný upír nedokáže. A jestli se mi alespoň trochu podobáš, dozvíš se, co tím myslím...

Ještě jednou:

Kráčej svou cestou!

Bojuj proti upírům!

Nech si ty šaty - stejně už nemáš na vybranou. Je to můj nejcennější odkaz. Cena za to, že je budeš nosit, je vysoká. Ale odměna je ještě vyšší.

A teď do boje, má překrásná Lilith.

Dělej čest svému jménu!"

Lilith vstala jako omámená. Odkud její matka věděla, že bude jednoho dne krásná... Byla vůbec tak krásná?

Podlaha ztratila na průhlednosti a už vůbec nevypadala skleněná jako předtím. Ničím se nelišila od okolí, a když Lilith nahrnula na plochu trochu prachu, nebyl rozdíl mezi tím, jestli šlápla do prachu uvnitř obrysu hrobu nebo vně. Onen dřívější efekt zmizel. Tělo její matky, které i po stovce let zůstalo naprosto neporušené, najednou zmizelo.

Nebylo sebemenšího důkazu, že mrtvola skutečně leží tady pod kamennou podlahou.

Kráčej svou cestou!

Lilith ztuhla.

Sama nepotřebovala důkazy. Věděla, že tohle všechno si nenamlouvala. Poselství její matky v ní dokončilo změnu. Jejího celého dosahu si byla plně vědoma až později.

Lilith se vrátila k prázdné rakvi, kde tolik let snila život, jenž se takovýmto způsobem nikdy neodehrával. Spoustu věcí ze skutečnosti vnímala nesprávně, protože mnoho působilo v jejích snových představách jinak. Barvy, pachy, to, jak vypadala tráva. Nebo pohlavní spojení dvou těl.

Bojuj proti upírům!

Byl snad Hadrum upír? Sám se označil za "služebníka". Za otroka, který snil o vlastní moci a uznání.

Po vzhledové stránce měl - pokud to Lilith dokázala posoudit - všechny vlastnosti upíra.

Po tom všem, co ve vizích viděla a prožila, si však Lilith byla jistá, že mezi těmi, kdo pijí krev, musí být rozdíly. Vždyť i ona sama už zažila tu neukojitelnou touhu po krvi. Stávali se snad lidé, z nichž se napila, proto automaticky také... služebníky?

Ačkoliv nevěděla, odkud se bere to přesvědčení, nevěřila tomu.

Hadruma zabilo vycházející slunce. Jí samotné působilo denní světlo pouze bolesti hlavy. Byla tato její "imunita" důsledkem lidského dědictví, nebo snad existují upíři, kteří se denního světla bát nemusí?

Její matka, jak se zdálo, se cítila dobře i za denního světla - a to byla čistokrevnou upírkou...

Byla jí doopravdy?

Lilith si uvědomovala, že toho o svých rodičích ví stále příliš málo.

Nech si ty šaty!

Trhla sebou. Její prsty jako by samy od sebe nahmataly opasek, který jí jako odkaz její matky obepínal bedra. Pořád ještě nechápala, co se stalo během doby, kdy před jejím vnitřním zrakem ožila minulost. Do rakve vstoupila v šatech, které jí zanechala její matka - a vystoupila z ní pouze s opaskem.

Po zádech jí přejel mráz. Existovalo jediné možné vysvětlení: v domě byl kromě ní ještě někdo, a ten musel provést tuto změnu, zatímco Lilith ležela v tranzu v rakvi!

Při té myšlence ji zamrazilo.

Lilith věděla, že to nemohl být nikdo z blízkých. Otec, matka i "guvernantka" zemřeli...

Sklepením se rozlehl úder hromu jako ohlušující gong a Lilith se vyděsila. Uvědomila si, že od chvíle, kdy sestoupila do sklepení, se v atmosféře domu něco změnilo. Už když sem sestoupila, zaslechla praskání ve skále - a teď jí připadalo, že se jí podlaha pod nohama kymácí. Stěny jako by se k ní přibližovaly a chtěly ji rozmačkat...

Pospíšila si, aby se dostala ke schodům.

Ani tam už na ni nečekala ona černočerná tma, která zahalovala pohled na točitou konstrukci. Všechno bylo tak nepřirozeně jasné a Lilith se zatajil dech, když viděla, jak vysoko se spirála schodů vypíná.

To sestoupila tak hluboko?

Stupínky jako by stoupaly do kilometrové výše.

Musel to být klam.

Lilith se naposledy rozhlédla a pak položila nohu na první stupínek schodiště.

Sklepením se míhaly podivné plaménky. Všude se objevovaly drobné záblesky, které se slévaly v podivnou suchou bouři - podbarveno to vše bylo hřměním, které vycházelo odkudsi shora z domu a šířilo se až sem dolů.

Lilith se odtrhla od onoho fascinujícího divadla a vyběhla po schodech nahoru.

To není možné, namlouvala si. Schodiště přece nikdy není tak vysoké!

Ale přesto se téměř nehýbala z místa. Připadalo jí, že má na nohou olověná závaží. Praskání ve skále a ostatní hluky byly tak hlasité, že měla strach, že se na ni všechno zřítí a ona bude pohřbena bezprostředně vedle své matky...

Když to začalo být skutečně apokalyptické, ohlédla se a ke svému zděšení zjistila, že už za sebou má téměř polovinu schodiště.

Během úlevy, že to přece jen jde lépe, než si myslela, se část schodů, kterou měla za sebou, s ohlušujícím duněním zhroutila. Zdola se vyvalil k Lilith obrovský oblak prachu a zahalil ji. Ona ovšem bez ustání běžela dál.

Jak je možné, že zbytek konstrukce zůstal v pořádku, jí bylo jedno. Nepřemýšlela o tom, ale vymačkávala z těla poslední zbytky sil.

S výkřikem pak vyběhla ze dveří sklepení a celá udýchaná zůstala ležet na zemi. Zuřila a byla současně zcela vyčerpaná. Najednou začala ten dům nenávidět - a měla podivný pocit, že ani dům už ji nemá rád.

Po několika minutách odpočinku se vrátila zpět ke dveřím sklepa a podívala se zase dolů. Oblak prachu mezitím klesl. Schodiště prostě končilo v půli vzdálenosti ke dveřím sklepa. Dole ležely roztroušené trosky. K zemi to bylo asi třicet, čtyřicet metrů - zdaleka ne kilometr!

Lilith zavrtěla hlavou a ucouvla.

Cítila nutkání co nejrychleji odejít z domu. Předtím se ovšem ještě chtěla vrátit do místnosti, kde zemřela stařena, která jí zpočátku sloužila za kamarádku a později jako obětavá ochránkyně.

Lilith měla stále nepříjemný pocit, že nese vinu na Marshině doživotním zajetí.

Potají doufala, že po všech těch změnách kolem nebude ani Marshin pokoj vypadat tak, jak ho opustila. Jen postel byla prázdná.

Teprve teď si Lilith uvědomila, že s něčím takovým nepočítala. Po jejích šatech zmizela i Marshina mrtvola.

Měl to snad na svědomí tentýž pachatel?

Ale kdo mimo ni se ještě mohl do domu nebo i z domu dostat?

Přítel, nebo nepřítel?

Přítel by ji přece neokradl... nebo ano?

Nepřátelé nemusí být vždy zjevní - totéž platí i o přátelích. Napadlo ji proroctví její matky. Ztuhla, když se jí od nohou najednou oddělilo cosi, co vypadalo jako stín jejích nohou!

Jako by nějaký duch vytvářel otisky chodidel, které zmizely, jakmile udělal další krok...

Stínové otisky opustily pokoj, v němž zemřela Marsha. Ačkoliv Lilith musela teprve strávit toto zjištění, přece jen se vydala za těmi obtisky chodidel, které zřejmě nepatřily jí, ale nějakému muži. Zdálo se, že směřují k místnosti, v níž hned při vstupu poznala svůj dívčí pokojík. Tam opět najednou ležely na zemi střepy, ale ostatní nábytek tu nebyl.

Cizí muž, který seděl na zemi, nebyl pro ni docela neznámý. Byl to domorodec, kterého v zahradě a v domě spatřil její otec a později i Marsha. Ačkoliv tento muž měl na sobě oblek jako bílý úředník, nebylo o tom pochyb. Jeho široký obličej rámovaly šedivé plstnaté vlasy a stejný plnovous. Skráně měl vpadlé a vytvářely obrácené V, sahající od kořene nosu až pod uši. Oči byly v jamkách vpadlé natolik, že je docela zastiňovalo huňaté obočí. Domorodec měl obličej, který jako by se nikdy nesmál, protože podobné formy veselí neznal.

Lilith kupodivu ani na chvíli nenapadlo, že je nahá. Cizinec vypadal naprosto neskutečně. Jeho oči také nebyly upřeny na ni, ale - při tom pomyšlení ji zamrazilo - do jejího nitra. Už dál nemohla ovládnout nutkání něco říci.

"Kdo jste?"

Její hlas, jako by pohltily střepy.

Domorodec vstal. Rozpřáhl paže. Světlými prsty ukázal na Lilith.

"Znám vás!" pokusila se přimět ho k reakci, se kterou by si mohla něco počít. "Vy jste... odnesl Marshu?"

Pořád nehnutě stál, ale Lilith najednou cítila, jak jí pokožku ovanulo horko jako z pouště. Stěna za domorodcem najednou zmizela a i podlaha změnila vzhled. Lilith měla najednou dojem, že stojí někde v australské stepi, pod pražícím sluncem.

O chvíli později zmizela nejen krajina, ale i cizinec. Pokoj zase vypadal pustě a osiřele. Střepy na zemi se roztavily a vypařily se jako kapka rosy na kameni. Nic po nich nezbylo.

Stejně jako po Marshe.

A beze stopy zmizel i domorodec.

Lilith se odvrátila.

Stěny místnosti se prohnuly směrem od ní. Také otvor dveří se roztáhl, jako by byl z gumy. Když chtěla vykročit po podlaze, všechno se zase stáhlo a pokoušelo se ji rozmačkat.

Cosi bodalo Lilith do ledvin, jako by jí to chtělo zasadit ostruhy. Bolestí na chvíli zavřela oči.

Poté byl pokoj zase normální. Ovšem onen podvědomý pocit ohrožení přetrvával. Definitivně pochopila, že už zde není vítána. Do chodu se uvedl jakýsi těžko pochopitelný mechanismus. Co ho spustilo, se dalo jen stěží určit.

Procitla jsem příliš brzy, pomyslela si Lilith nejasně. Chyběla jí ovšem znalost souvislostí, takže nedokázala říci, zda je důvodem těch změn kolem ní skutečně jen její příliš brzké procitnutí.

Bylo nepříjemné o tom přemýšlet.

A nesmyslné bylo také uvažovat o tom tajemném domorodci, který - pokud byl stejný jako ten, kterého viděli její otec a Marsha - už musel být nesmírně starý. Stařec vypadal už tehdy. Dnes to musel být hotový Metuzalém.

Její pozornost upoutaly vzrušené hlasy. Vrátila se do přízemí. Brzy jí bylo jasné, že ono volání přichází zvenčí. Někdo byl v zahradě.

A pak se stalo něco příšerného.

Jako by dům reagoval na její touhu uvidět to, co se děje venku, vnější zdi najednou zprůhledněly. Byly ještě průzračnější než poklop nad hrobem ve sklepě!

Vypadalo to, jako by mezi předsíní a zahradou, kde se hemžil vzrušený dav, nebyla absolutně žádná bariéra. Ale z toho, jak se ti lidé chovali, pochopila, že ten efekt byl pouze jednostranný! Marně tam lidé naráželi do atrap, ve kterých zřejmě atrapy nepoznali. Odkud se ti všichni lidé vzali, pochopila Lilith teprve tehdy, když mezi nimi objevila Nicka.

Bedry jí projela žhavá touha. Sama nechápala, jak na to mohla v této situaci pomyslet.

Taxikář, několik uniformovaných policistů a spousta čumilů se tlačilo na vyschlém plácku před domem a velice se snažili - pořád ještě ovšem neúspěšně - najít vchod do domu. Lilith si všimla staršího muže stojícího poněkud stranou, ale při důkladnějším pohledu poznala, kdo se ukrývá za maskou slušného člověka.

Upír!

Lilith na chvíli strnula děsem. Pak ze sebe setřásla ochromující dojem a hledala nějaké východisko. Neustále se ozývaly polohlasné výkřiky údivu nad tím, že vůbec takový dům může existovat. Dům bez vchodu! To bylo hlavní téma hovoru, jehož se ovšem onen starší muž neúčastnil. Vypadalo to, že jen pozoruje a čeká na to, že se stane něco, co mu dá příležitost zareagovat.

Zabije tě! On tebe, nebo ty jej. Ten, kdo bude rychlejší, pohotovější a silnější, přežije!

Zavrtěla hlavou, ačkoliv chápala, že její rozum jí říká pravdu. Najednou si ovšem nepřála žádnou konfrontaci. Nebyla ještě připravena.

Pečetě sice ještě odolávaly, ale Lilith tušila, že ochrana atrap už nepotrvá dlouho. Bezpečí, které předstíraly, bylo klamné jako okna namalovaná na zdech.

Cosi v domě se od jejího procitnutí změnilo k horšímu. Jeho ochranný účinek a maskování jako by se začaly rozpadat, a to s každou ubíhající minutou rychleji. Tolik let chránila magie dům před zvědavými pohledy lidí a upíry, kteří ho chtěli zničit. A teď už bylo jen otázkou času, až ti venku najdou prostředky a způsoby, jak vniknout dovnitř a pak...

Musím pryč!

Vrhla poslední toužebný pohled na Nicka, který ji pořád ještě vzrušoval. Věděl samozřejmě, na jakou adresu se má obrátit. To on sem zavedl policii. Její nahota se teď stala problémem. Potřebovala něco, do čeho by se oblékla, aby nebyla hned nápadná. Jen s opaskem kolem beder by bylo těžké pohybovat se pěšky déle než pár minut.

Tuto obavu ještě ani nestačila domyslet do konce, když začala cítit bolest a kolem ní se najednou jako ocelový krunýř snášela temnota. Tisíce drobných zoubků se jí najednou zakouslo do kůže. Snášelo se na ni něco podobajícího se smrti.

A pak se jí najednou vrátila schopnost vnímat.

Podívala se na sebe. Měla na sobě jednoduché, volně splývající šaty šedivé barvy, které byly docela jiné než hříšně krátké šaty, jež jí zanechala její matka!

Po výpadku vnímání se dostavil nával rozkoše. Když pod šaty nenahmatala opasek, zmocnilo se Lilith fantastické podezření. Byl snad opasek a ty šaty jedno a totéž? Že by přece jen měla u sebe onen odkaz, který její matka označila jako to "nejdražší" co měla? Že by jí ho neukradl ani ten domorodec, ani nikdo jiný?

Ale tyto šaty přece vypadaly docela jinak...

Oděv, který měl i vlastnosti mimikry a který se na přání té, která ho nosila, přizpůsoboval jakékoliv situaci...?

Bláznivý nápad.

Lilith ovšem přesto učinila pokus. Najednou si velice intenzivně přála, aby měla šaty, které našla ve sklepení jako odkaz své matky.

Zklamaně zjistila, že se nestalo nic. Látka na její kůži se ani trochu nezměnila.

Možná je inteligentnější než ty sama, pomyslela si Lilith sarkasticky. Ví, co je pro tebe v téhle zvláštní situaci lepší.

Ale pak se přece jen něco stalo. Po těle jí přeběhl šimravý pocit. Na zlomek vteřiny byla oblečena naprosto jinak. Jakoby v krátkém zablýsknutí na sobě spatřila něco mnohem nádhernějšího než její původní šaty: upnutý, černočerný kostým doplněný černými kozačkami na podpatcích sahajících až po stehna a černými dlouhými rukavicemi.

Když pak Lilith zamžikala, byl onen letmý dojem pryč.

Hřmot z nitra domu jí připomněl, co se děje.

Krátce se rozhlédla, kudy by mohla dům opustit. Lidé se tlačili především u atrapy dveří. Postranních oken, která byla rovněž atrapami, si nikdo nevšímal.

Když Lilith procházela pečetí, měla neurčitý dojem, že se s domem loučí navždy. Vyvolával v ní neuvěřitelný smutek, protože se chtěla vrátit. Možná že ne dnes nebo zítra - ale někdy.

K hrobu své matky...

Slunce stálo na obloze jako žhavá koule a způsobilo, že Lilith rozbolela hlava. Jenže nevolnost rychle ustoupila množství dojmů, které ji zavalily. Lilith jen stěží dokázala kráčet večerním Sydney klidně. Ve vnitřnostech cítila úžasné křeče způsobené hladem a všechno, co bylo minulostí, jí teď připadalo naprosto nepodstatné. Měla vyschlý krk a poprvé od chvíle, co zanechala Nicka v bezvědomí v taxíku, pocítila nezkrotnou touhu, kterou mohl ukojit zase jen člověk. Zmocnila se jí žádost po cizím těle. A po krvi - teplé, pulzující, vzrušující krvi. Ulice, náměstí i domy jí byly plné - tabule byla bohatě prostřena.

Lilith přidala do kroku.

Zdálo se, že se usmála na šviháckého mladíka, který právě zaparkoval kabriolet u chodníku a hvízdl na ni. Alespoň jemu se to zdálo. Zejména, když pak cílevědomě zamířila k němu. Ve skutečnosti to bylo více než úsměv.

Ukázala zuby...